

DE STER

Februari 1980 · 80ste jaargang · Nummer 2

GM
N200557
S838DU
v.180
1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Februari 1980
80ste jaargang
Nummer 2

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Inhoudsopgave

Dien de Heer nu. <i>Marion G. Romney</i>	1
Christus kennen. <i>David A. Whetten</i>	3
Het voornaamste levenswerk. <i>Sterling W. Sill</i>	7
Mijn zonen – mijn vrienden. <i>Jay M. Todd</i>	8
Ik heb een vraag	10
Het is niet allemaal even makkelijk. <i>Homer G. Ellsworth</i>	12
Hoger dan die van de anderen. <i>Marion D. Hanks</i>	16
Iets voor een ander over hebben. <i>Scott Snow</i>	20
De dag dat ik een taxi liep te duwen. <i>Jacob de Jager</i>	22
Koste wat het kost, maar houd u aan de geboden. <i>Gene R. Cook</i>	24
Een bus vol vreemdelingen. <i>Elise Richins</i>	26-
Vertalen – hand in hand met onze computers	30
Openbaring en u. <i>Harold B. Lee</i>	32

Kinderster

Verslag uitbrengen aan de hemelse Vader. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Twee vrienden. <i>Claudia G. Remington</i>	2
Craig komt te weten wat geloofsvertrouwen is. <i>Lois Sprunt</i>	4
Voor de aardigheid	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Dien de Heer nu

Door president Marion G. Romney
tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wat ik met deze boodschap voor heb is de lezer te stimuleren zich te houden aan de opdracht van en te streven naar dezelfde mate van persoonlijke vastlegging als Jozua, toen hij de kinderen Israëls zei:

„Welnu, vreest dan de Here en dient Hem oprecht en getrouw; doet weg de goden die uw vaders gediend hebben aan de overzijde der rivier en in Egypte, en dient de Here.

. . . Kiest dan heden, wie gij dienen zult; of de goden die uw vaders aan de overzijde der rivier gediend hebben, of de goden der Amoriëten, in wier land gij woont. Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen”. (Jozua 24 :14,15.)

We kunnen niet genoeg wijzen op die twee punten die Jozua in deze schitterende woorden benadrukt: In de eerste plaats, dien de Here; en in de tweede plaats, doe dat nu, „heden”. Die woorden van Jozua overdenkend, doet ook Amuleks verklaring te binnen schieten: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

Nu . . . verzoek ik u, . . . dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor

te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal tot mijn God terugkeren. Neen, gij kunt dit niet zeggen; want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.

Want ziet, als gij de dag van uw bekering tot de dood hebt uitgesteld, zijt gij aan de geest van de duivel onderworpen, en hij verzegelt u als de zijne; daarom heeft de Geest des Heren Zich aan u onttrokken en heeft Hij geen woonplaats in u; en de duivel heeft u geheel in zijn macht; en dit is de eindstaat der goddelozen”. (Alma 34:32-35.)

Zoals is opgenomen in hoofdstuk twaalf van zijn boek, geeft Alma de grond aan voor de verklaring van Amulek dat „dat leven . . . de tijd is om zich voor te bereiden God te ontmoeten”. Hij wijst erop dat onze eerste sterfelijke ouders, Adam en Eva, en ook ons, het sterfelijk leven is gegeven als een „proefstaat, een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten; een tijd om zich voor te bereiden voor die eindeloze staat, . . . die na de opstanding der doden komt”. (Alma 12:24.)

Hij legt uit dat het aan Adam en aan ons voorgehouden verlossingsplan, Adam en ons toestaat, door bekering en het leven volgens het evangelie, opnieuw te worden toegelaten in de tegenwoordigheid des Heren.

Alma heeft het over de mensen, waar hij zegt: „Daarom gaf God hun geboden, nadat hij hun het plan der verlossing had bekendgemaakt, dat zij geen kwaad zouden doen, waaraan een tweede dood als straf was verbonden, die een eeuwige dood was met betrekking tot de dingen der gerechtigheid; want voor dezulken kon het plan der verlossing niet van kracht zijn, want volgens de oneindige goedheid Gods konden de werken der rechtvaardigheid niet worden vernietigd.

Doch God riep tot de mens in de naam Zijns Zoons — en dit was het plan der verlossing, dat was gevormd — en zeide: Indien gij u wilt bekeren en uw hart niet verstokken, zal Ik u genadig zijn door middel van Mijn Eniggeboren Zoon;

Daarom zal een ieder, die zich bekeert en zijn hart niet verstokt, aanspraak hebben op barmhartigheid door middel van Mijn Eniggeboren Zoon, tot vergeving zijner zonden; en dezen zullen ingaan in Mijn rust.

En een ieder, die zijn hart zal verstokken en ongerechtigheid bedrijven, ziet, Ik zweer in Mijn toorn, dat hij niet in Mijn rust zal ingaan”. (Alma 12:32-35.)

Ongeacht hoe oud we zijn, het is van vitaal belang dat we nu en iedere dag werkzaam zijn.

Alma droeg zijn zoon Helaman op om al in zijn jeugd jaren te beslissen wat hij zou doen.

Hij zei: „O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.

Ja, en roep tot God voor al uw benodigdheden; ja, laten al uw werken tot de Here zijn; en waar gij ook gaat, laät het in de Here zijn; ja, laten uw gedachten tot de Here zijn gericht; ja, laat de tegenegenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd.

Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, legt u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laatste dage worden verheven”. (Alma 37:35-37.)

Het was een grote waarheid die Alma sprak, toen hij tot zijn zoon Corianton zei:

„Denk niet, dat gij van zonde tot gelukzaligheid zult worden gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk”. (Alma 41:10.)

Willen we in dit leven verzekerd zijn van vrede en geluk, en ook in het leven dat hierna komt, dan moeten we nu de Heer dienen. □

Christus kennen

Door David A. Whetten

Vroeg of laat zal iedereen die ooit op aarde heeft geleefd, kennis worden gegeven van de goddelijkheid van Jezus Christus. De Schriften zeggen ons dat als Hij wederkomt, de tekenen van zijn goddelijkheid zo overduidelijk zullen zijn, dat „iedere knie zal buigen, en iedere tong belijden” dat Jezus de Christus is. (LV 88:104.)

Maar weet hebben van Christus is niet voldoende. De kennis die tot behoudenis leidt komt door wat we er zelf aan doen om door gebed en meditatie een hechte kameraadschap met de Heer tot ont-plooiing te brengen.

De Heiland heeft gezegd: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezond hebt”. (Johannes 17:3.) Laat de bewoording eens goed tot u doordringen. We verkrijgen het eeuwige leven door het kennen van God en Jezus Christus, niet door enkele dingen van hen te weten. Het komt mij voor dat er tussen die twee vormen van kennis een hemelsbreed verschil ligt.

„De grootste en meest belangrijke eis die onze Vader in de hemel en Jezus Christus stellen,” zei Brigham Young, „is . . . in Jezus Christus geloven, erkennen dat

Hij de Zaligmaker is, ernaar streven dichtbij Hem te staan, goede vrienden met Hem te worden. Te doen wat nodig is om een communicatie met . . . onze Zaligmaker tot stand te brengen en in stand te houden.” (*Journal of Discourses*, hoofdstuk 8, blz.339.)

Ik heb ervaren dat ik iemand graag persoonlijk wil leren kennen als, wat ik over hem heb horen zeggen of wat ik van hem heb gezien, aangeeft dat een relatie met die iemand goed zal zijn. Vier eigenschappen van Jezus, die blijken uit hoe Hij met anderen is omgegaan, hebben mij duidelijk gemaakt dat de Heer iemand is met wie ik een hechte vriendschap moet zien te krijgen en te ont-plooien.

De eerste eigenschap is het feit dat de Zaligmaker ons allemaal heel erg goed kent. Omdat Hij in zijn tijd op aarde wist wat er in het hart van de mensen omging en wat hun geestelijke opstelling was, trad Hij veelvuldig vriendelijk op jegens de verschoppeling die door zijn medemensen werd veracht. Toen Hij de mannen koos die het eerste Quorum van de Twaalf Apostelen moesten gaan vormen, begaf Hij zich niet naar het koninklijk paleis of de imposante ruimten van het sanhedrin, nee, Hij begaf zich naar de vissers langs het meer en naar het kantoor van de zo verguisde tollenaar. Laat de woorden van de Heer eens tot u doordringen, die Hij nu bijna honderdvijftig jaar geleden, in 1831, sprak tot een groep mensen, zoals opgetekend in de Leer en Verbonden:

„Ziet, en luistert, o gij ouderlingen Mijner kerk, die hier zijt bijeengekomen, wier gebeden Ik heb gehoord, en wier hart Ik ken, en wier verlangens tot Mij zijn opgestegen.

Ziet, Mijn ogen zijn op u gericht.” (LV 67:1,2.)

Let er ook eens op dat in afdeling 5 van de Leer en Verbonden de Heer spreekt

over „mijn dienstknecht Martin Harris.” (LV 5:1.) Hij kende zijn naam! Hij kende ook de naam van John Whitmer, dat staat in afdeling 15, en van Frederick G. Williams, in afdeling 93. Ja, de Heer heeft in de vorm van openbaringen instructies gegeven aan meer dan vijftig mensen, en die openbaringen staan opgetekend in de Leer en Verbonden.

Ik voor mij ben ervan overtuigd dat de Heer weet wie we zijn. Ik heb bij nogal wat gelegenheden tijdens beproevingen in mijn leven zijn ondersteunende invloed gevoeld. Of het nu de angst was na een pijnlijke knieblesure toen ik op zending was, de eenzaamheid als gevolg van het feit dat ik van mijn gezin weg was omdat ik in Vietnam mijn militaire plichten vervulde, of die verlamme uitwerking die het overlijden van een geliefde levensgezel met zich brengt, nooit heb ik een zo verzachtende balsem ervaren dan de zoete, vredige, troostende, zekerheid die voortkomt uit goddelijke influisteringen: „Stil maar.” „Rustig maar.” „Ik ben hier.” „Ik weet wie je bent.”

Een tweede, met de eerste verband houdende, eigenschap van de Zaligmaker is zijn kundigheid, voortgekomen uit zijn voortdurend meelevens met al onze moeilijkheden en beproevingen. De Zaligmaker weet wat het zeggen wil beproefd te worden, inwendig verscheurd te zijn, angst te hebben, belachelijk te worden gemaakt en mishandeld te worden; en dus leeft Hij erg met anderen mee.

Wij weten dat Hij heeft doorstaan wat sommigen wel hebben aangeduid als de allerergste vorm van menselijk lijden — eenzaamheid.

Wat de Heiland tegen het eind van zijn leven heeft gezegd, heeft diepe indruk op me gemaakt: „Zie, de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid wordt, een

ieder naar het zijne en Mij alleen laat. En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met Mij.” (Johannes 16:32.)

We weten dat de Zaligmaker niet alleen te lijden had onder veronachtzaming en eenzaamheid, maar ook onder verzoeking. Paulus schrijft dat de Zaligmaker „in alle dingen op gelijke wijze (zoals wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.” (Hebreeën 4:15.)

Welke invloed heeft dat op onze relatie tot de Zaligmaker? Paulus geeft het antwoord: „Want doordat Hij zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen”. (Hebreeën 2:18.)

De levenservaring van Jezus heeft het Hem mogelijk gemaakt met anderen te kunnen meeleven.

Hij heeft eens, na het houden van een lange toespraak, tegen zijn discipelen gezegd: „Zonder voedsel wegzenden wil Ik hen niet, ze mochten eens onderweg bezwijken” (Matteüs 15:32), en wat Hij deed was 4.000 mensen te eten geven met zeven broden „en enkele visjes”, waarbij Hij blijk gaf van zijn bezorgdheid om zowel hun lichamelijk als geestelijk welzijn.

Het feit dat Hij met ons meeleeft kan ons tot troost zijn als we in verzoeking komen en ons afvragen of we zijn grote liefde en vertrouwen wel waardig zijn. Door zijn woorden tot enkele kerkleden in de eerste dagen van deze kerk, heb ik bemoediging gekregen:

„Ziet en luistert, o gij ouderlingen Mijner kerk . . . (Ik ken) de menselijke zwakheid . . . weet daarin bij te staan.

Want voorwaar zeg Ik u, . . . Ik zal Mij over u ontfermen.

Er zijn onder u, die hebben gezondigd; maar voorwaar zeg Ik . . . Ik zal u genadig zijn.” (LV 62:1; 62:2-4.)

Wijlen broeder Hugh B. Brown, van de Raad der Twaalf heeft gezegd: „Vaak heb ik het gevoel gehad dat ik er maar

naar behoefde reiken om Gods hand te kunnen vasthouden. Zo dicht is Hij bij me, zo liefdevol is Hij, zo bereidwillig aan mijn vragen tegemoet te komen en mij door de moeilijkheden heen te helpen.” (*Church News*, 6 december 1975, blz. 3.) Bij het getuigenis van broeder Brown voeg ik mijn eigen, namelijk dat, om in de woorden te spreken van de grootse profetie van Jesaja, er een kind werd geboren dat geworden is tot „Wonderbare Raadsman.” (Jesaja 9:6.)

Een derde eigenschap die ons moet motiveren nader tot de Zaligmaker te komen is zijn diepe, nooit aflatende volmaakte liefde voor ons. Het beste bewijs van zijn liefde was zijn bereidwilligheid voor ons te sterven. Paulus besefte de diepe betekenis van het feit dat iemand vrijwillig hevige pijn leed opdat zijn broeders en zusters niet diezelfde pijn hoefde lijden, en dat bracht hem tot de uitspraak: „Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.” (Romeinen 8:38,39.)

Is dat geen machtig getuigenis van Christus' bereidheid ons tot elke prijs te willen bijstaan in ons zoeken naar eeuwig geluk? Ontegenzeggelijk, het wezen van het God-zijn is de bereidwilligheid zich op te offeren ten behoeve van anderen. Moeten wij ons niet erg gelukkig prijzen dat Christus, in een wereld die leefde volgens het uitgangspunt „oog om oog, tand om tand”, bereidwillig was voor ons te worden gekruisigd, ongeacht of wij persoonlijk zijn offer wel dan niet waarderen.

Een vierde eigenschap verheft Hem boven iedereen, namelijk zijn goddelijke macht. Niet alleen ligt onze persoonlijke ontwikkeling Christus na aan het hart,

maar Hij heeft ook de macht daar iets aan te doen — Hij kan iemands leven veranderen. Ongetwijfeld hebben we allemaal wel verhalen gelezen over hoe de Heer van het ene moment op het andere, mensen heeft veranderd; Paulus en Alma bijvoorbeeld. Maar vaak is het wat makkelijker te praten over de zonder veel ophef dagelijks voorkomende voorbeelden van het wonder van bekering. Een van de gedenkwaardigste gebeurtenissen tijdens mijn zending had plaats in een kille souterrainwoning van een nietlid in Edmonton in Canada. Mijn collega en ik waren bezig een verstokt kettingroker te helpen volgens het Woord van Wijsheid te gaan leven, en op zekere avond had hij ons bij zich laten komen in zijn eenvoudige woning om ons op te biechten dat hij het niet aankon. Hij zei: „Ik heb al het mogelijke gedaan waartoe een mens in staat is, maar ik kan gewoonweg niet stoppen met roken. Ik weet dat het evangelie waar is en ik wil gedoopt worden, maar nooit zal ik het roken kunnen opgeven.” Ons antwoord aan die verslagen man was: „Geef de moed niet op. U kunt met roken ophouden, omdat er een bovenmenselijke macht is die u de daartoe noodzakelijke kracht en moed kan geven.”

We vroegen hem de navolgende vertroostende en geruststellende woorden van Paulus te lezen: „Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.” (1 Korintiërs 10:13.)

Toen knielden we samen met hem neer en vroegen de Heer hem de nodige moed en wilskracht te geven waardoor hij in zijn leven orde op zaken kon stellen zodat hij met zijn gezin zou kunnen worden gedoopt. Wat een getuigenisverster-

kende ervaring was dat voor een jongeman van negentien, te zien welke verandering er plaatsvond in het leven van die man toen de Geest des Heren blijk gaf van zijn kracht, hem bijstond in het weerstaan van de verzoeking en het naleven van de geboden Gods! Wat een prachtvriend — die man uit Galilea! Wie nog meer die ons zo goed kent heeft zoveel gedaan om zijn liefde voor ons te bewijzen, heeft laten zien dat hij met ons meeleeft en ons begrijpt, en heeft ook de goddelijke macht waardoor hij ons kan helpen ons leven te veranderen? Wie, derhalve, verdient het meer door ons te worden gezien als onze beste kameraad en echte vriend?

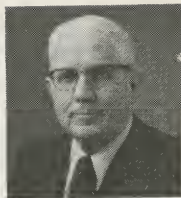
Uit wat we over Christus hebben gehoord moeten we zoveel motivatie putten dat we verlangend zijn met Hem een persoonlijke, intieme relatie te ontplooiën. Als we samen met Hem tijd besteden door middel van machtig gebed en diepe meditatie, zullen we voor onszelf gaan weten wie die God is die we aanbidden en beseffen dat Hij inderdaad onze beste vriend is.

Als we dat doen, zullen we gaan begrijpen wat Paulus begreep, die toch waarsachtig een van Christus, vrienden was, en die zei: „Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven. . . om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden.” (Fillippenzen 3:8,10.)

David A. Wetten, hoogleeraar gedragswetenschappen aan de universiteit van Illinois, doet dienst als bisschop van de wijk Champaign in de Ring Illinois Champaign.

Het voornaamste levenswerk

Door ouderling Sterling W. Sill
van het Eerste Quorum van Zeventig

Als er iets is waarvan ik voor mijzelf absoluut zeker ben, is het dat het voornaamste levenswerk tot een goed einde moet worden gebracht. Het zou volstrekt onredelijk zijn dat God ons naar zijn beeld zou scheppen, ons zou laten uitzien gelijk Hij er uitziet, ons te begiftigen met een in wezen prachtig verstand, onze wonderbaarlijke persoonlijkheid, en die fantastische lichamelijke mogelijkheden, en dan van ons zou verwachten dat we ons leven vergooien door er niets van terecht te brengen. Maar niettemin staat het voor mij vast dat de grootste vorm van verspilling in de wereld wordt veroorzaakt doordat u en ik bij lange na niet leven naar onze mogelijkheden.

De president van de kerk heeft erop gewezen dat iedereen in de kerk zending moet zijn. Maar tot op de dag van vandaag is een groot deel van de volwassen mannelijke kerkleden niet meer dan toekomstig zending. Onder hen die op zending gaan zijn er die twee jaar lang godsdienstig wat meer actief zijn, maar als ze terugkomen zakken ze weer af tot hun eerdere zwakheden.

De Heer heeft gezegd dat Hij zijn boodschap tot iedere natie, geslacht, taal en volk verspreid wil hebben, maar niettemin hebben sommigen onder ons die tot die taak zijn aangesteld het nog niet eens tot over de schutting van de tuin van de buurman of tot het eind van de straat waarin we wonen gebracht. Er worden

huisonderwijzers uitgezonden om de leden het evangelie te onderwijzen, maar toch beperken we ons praten met hen al te vaak tot het weer en de politiek, zodat ze in het donker en in duisternis blijven leven. De geestelijke boodschap kan onmogelijk worden gebracht zonder een geestelijk ingestelde boodschapper. De boodschap zet niet veel zoden aan de dijk als het leven van de boodschapper gekenmerkt wordt door traagheid, slechte zeden, zwakheid, zonden en tekortkomingen. We moeten vastbesloten zijn in alle dingen in ons leven welslagend te zijn.

De Heer heeft ons de allerbeste succesformule gegeven die ooit heeft bestaan, toen Hij zei: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (LV 130:20,21.) De Heer wil dat wij allemaal zullen slagen. Alles wat ons te doen staat is erachter komen welke wet dat welslagen in goede banen leidt en vandaar af beginnen. En ik zou graag wijzen op een grote waarheid: dat het alle moeite meer dan waard is om een hoog cijfer te halen voor dat belangwekkende werk, waaraan God zelf al zijn tijd besteedt, namelijk, de zaligmaking van de mensen. □

Mijn zonen

mijn vrienden

Door Jay M. Todd

Ruim zeven jaar is het nu dat ik hem heb ontmoet, maar steeds als ik nadenk over de aspecten die aan het vaderschap zijn verbonden, komt Manuel Cerda uit Mexico Stad weer in mijn herinnering. Ik heb broeder Cerda ontmoet in augustus 1972 toen ik daar was om reportages te maken van de eerste gebiedsconferentie van de kerk in zijn land. Ik had gevraagd enkele HLD-gezinnen te mogen ontmoeten en van hen te vernemen welke invloed het evangelie op hun leven had. En zo gebeurde het dat mijn tolk, Jesse Trujillo, en ik naar Benemerito reden en welkom werden geheten in het huis van Manuel en Maria Cerda, ouders van vijf zonen.

Al gauw bemerkte ik waarom we nu net naar hun huis waren gebracht. Hun verhaal begon zeventien jaar eerder, toen de zendelingen bij hen hadden aangeklopt in Tehuacan, 225 kilometer ten zuidoosten van hun huidige woning. Binnen een half jaar werden vader, moeder en vijf zonen gedoopt — Victor was drieëntwintig, Augustin eenentwintig, Moises negentien, Ramon zeventien en Gilberto zestien. Binnen het jaar werden de eerste zonen op zending geroepen. En het duurde niet lang of er brak een buitengewoon half jaar aan waarin alle vijf zonen tegelijkertijd werkzaam waren als zende-

ling in de zendingsposten van Mexico. Even bijzonder was het feit dat alle vijf zonen twee maanden of langer de collega waren geweest van een van hun broers.

Toen bleek dat zijn gezin voortaan zendingswerk zou verrichten, besloot Manuel Cerda dat het niet langer voldoende was zijn zonen uit te zenden en te onderhouden naar beste vermogen. Hij nam zich voor een voorbeeld te zijn. Samen met zijn vrouw, Maria, was hij vastbesloten dat zij beiden ook zendeling zouden zijn. Waren er geen vrienden en buren en familieleden die nog geen lid waren van de kerk?

En zo gebeurde het dat gedurende de drie jaar dat hun vijf zonen op zending waren, Manuel en Maria Cerda persoonlijk betrokken waren bij de bekering tot de kerk van zevenentwintig mensen. Wekelijks schreven Manuel en Maria brieven aan hun zonen waarin ze vermeldden dat de ene kennis na de andere lid was geworden van de kerk. Het getuigenis van vreugde en waarheid van vader en moeder brandde in het hart van vijf zonen — vader en moeder doen thuis zendingswerk, vader en moeder spreken hun zendelingenzonen moed in, en de broers zijn elkaars collega's.

Al gauw laaide het getuigenis van dit gezin op tot een hoog vuur van geloofsvertrouwen, levenskracht en liefde, dat steeds verder om zich heen greep. Toen hun zending er opzat, konden de zonen hun vader en moeder het volgende verslag uitbrengen: Victor en zijn zendingscollega's hadden 140 mensen tot lid van de kerk gedoopt; Augustin en zijn collega's 108 mensen; Moises en zijn collega's 160 mensen; Ramon en zijn collega's 75 mensen; Gilberto en zijn collega's 233 mensen. Totaal: 784. Toen ik ze in 1972 ontmoette waren er daar nog eens 53 bijgekomen. Totaal dus 837 eeuwige vrienden onder de lidmaatschap van de kerk.

Ik keek ze aan toen ze hun verhaal hadden gedaan — hun inzicht was één en al stralend geluk. In gebrekkig Spaans stelde ik wat ik dacht mijn laatste vraag, namelijk wat ze nu in de kerk deden: Bisschop, zondagsschoolpresident, nog een bisschop, uitvoerend secretaris, en raadgever van de zendingspresident.

Ik richtte mij tot de vader, Manuel, en vroeg hem wat hij deed. Hij antwoordde dat hij dienst deed als raadgever in de bisschop. Ik had nog één ding voordat ik het gesprek wilde beëindigen, toen één van de broers zei dat de bisschop van wie hun vader raadgever was, één van de broers was.

Toen was er weer zo'n heerlijk moment uit mijn verslaggeversbestaan. Ik vroeg de zoon die bisschop was, Victor: „Hoe ervaar je dat, je vader als raadgever te hebben?”

Aangrijpend zei hij zacht: „Ik houd erg veel van vader. Hij heeft mij in het leven altijd al goede raad gegeven. Hij is mij tot voorbeeld. Hij is mijn bron van inspiratie. Als ik het moeilijk had in mijn leven, stond hij naast me. Wie anders dan mijn vader kon ik als mijn raadgever vragen?”

De tranen sprongen me in de ogen en

langzaam wendde ik me tot Manuel: „Hoe ervaart u het, uw zoon dienen als raadgever?”

Met de grote waardigheid die de Spaanse tongval eigen is zei Manuel Cerda zacht, langzaam en met een van emotie trillende stem: „Ik heb mijn zonen zeer lief. Ik vind het een grote eer ze raad te mogen geven. Ik vind het een eer anderen te adviseren naar hen te luisteren. Ik geloof dat ik iets dergelijks voel als God de Vader, toen Hij zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!” Ik weet wat het zeggen wil, liefde tussen vader en zoon.”

Ik draaide me opnieuw om en ging weer de kring rond. „Wat”, zo vroeg ik, „is de oorzaak van deze familieliefde?”

De vader, Manuel Cerda verwoordde de antwoorden van de anderen: „Het evangelie heeft ons gezinsleven totaal veranderd. Het heeft ons geleerd elkaar te zien als vrienden voor de eeuwigheid. Mij heeft het genegenheid en liefde geleerd; ik heb ervan geleerd mijn kinderen hoog te achten. We binden de strijd aan met alles wat ons probeert te verdelen, dat afbreuk doet aan onze hoogachting voor elkaar. De waarheid heeft ons leven veranderd.”

Na nog wat meer praten en een hartelijk afscheid, verlieten we het huis van Manuel Cerda. Maar in de jaren daarna heb ik ontdekt dat Manuel Cerda niet van me is weggegaan. Als ik nadacht over het vaderschap, mij bezon over de kinderen en het gezin, over hoe gezinnen met elkaar omgaan en wat ze met elkaar doen, blijft de herinnering aan Manuel Cerda mij altijd bij, en word ik steeds weer herinnerd aan mijn eigen unieke vader in het vlees, de leringen van onze celestiale hemelse Vader, en aan het begrip vader-zijn, dat ik in mijn leven steeds heb proberen te doorgronden en toe te passen.

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.

Dr. Clifford J. Stratton,
hoogleraar anatomie aan de Universiteit van
Nevada, faculteit der medische wetenschappen;
hogeraadslid in de Ring Reno Nevada North

**Worden kruidendrankem beschouwd
als „hete dranken” die door het
Woord van Wijsheid worden
verboden, of zijn het kruiden „om
met voorzichtigheid en dankzegging
te worden gebruikt?”**

Dat is een goede vraag, die echter niet zo gemakkelijk te beantwoorden is, omdat er tot heden meer dan duizend kruidensoorten bekend zijn, die echter nog niet alle zo nauwkeurig zijn onderzocht dat we alles al afweten van hun medicinale waarden. Gelukkig zijn wel de meest voorkomende kruiden en kruidendranken geanalyseerd — maar de enige bron waaruit ik u aanraad te putten is een medische bibliotheek. Gegevens vermeld in populaire boekuitgaven of afkomstig uit de handel zijn, dat blijkt uit

mijn onderzoekingen, vaak onbetrouwbaar.

Binnen deze beperkte ruimte kunnen niet alle kruidendranken worden besproken, maar ik zal enkele van de meest populaire behandelen.

Salvia, meer bekend als salie, wordt al eeuwenlang gebruikt om thee van te trekken. Het werkzame ingrediënt van salie is een groengele, vluchtige olie die een sterk looizuur bevat. De soort *Salvia reflex* is giftig, maar aftreksels van *Salvia officinalis* zijn erg doeltreffend in de tegenwoordige bestrijding van bronchitis en bij het bereiden van middeljes tegen keelontsteking. Bij gebruik als gorgeldrankje bestrijdt het overvloedige spekselafgifte en is duidelijk bacteriedodend.

Panax, ofwel gin-sing thee, wordt dagelijks door miljoenen mensen gedronken. Het stimuleert de adrenalineklier van de nieren en veroorzaakt een enorme toename van de afscheiding van het bijnierschorsormoon. Dat is dan weer van invloed op de stofwisseling van koolhydraten, proteïnen en vet, het evenwicht tussen elektrolyt en water, het hart, de nieren, de automatische spierbewegingen en het centrale zenuwstelsel. Gebruik van *Panax* moet worden vermeden, behalve op voorschrift van een arts. Thee van munt, herts-munt en peper-munt is doelmatig bij het ontgassen van maag en darmen en kan tot dat doel zonder bezwaar, maar met mate, worden gebruikt. De wortels van de paardebloem (*Taraxacum officinale*) werden in

de vorige eeuw gebruikt door artsen om er chronische leveraandoeningen mee te behandelen, maar het nut ervan is nooit echt bewezen.

Gele luzerne (*Medicago sativa*) kan een nenproductie, maar bevat tevens bestanddelen die bij veel mensen een ontstonddelen die bij veel mensen een ontstonden huid tot gevolg hebben. Omdat op doktersvoorschrift synthetische hormoonpreparaten beschikbaar zijn, waarin niet de ongewenste bestanddelen zitten die wél in de plant voorkomen, wordt het traditionele gebruik van de gele luzerne voor reuma en jicht sterk ontraden vandaag de dag.

Thee van klaver en sassefras bevatten giftige bestanddelen (*cyanide en safiole*, in volgorde van belangrijkheid). Om die reden is klaver in de Verenigde Staten uit de handel genomen.

Ook is in de handel verkrijgbaar een grote hoeveelheid uit meerdere kruiden samengestelde theesoorten die worden gebruikt om zomaar te drinken of vanwege hun medicinale eigenschappen. Voordat u zo'n soort thee geregeld gaat drinken, moet u de uitwerking van elke daarin verwerkte kruidensoort te weten zien te komen.

Ephedra, in de volksmond in het westelijk deel van de V.S. bekend als „desert tea” (woestijnthee), „mormonenthee”, „squaw-thee ” of „Mexicaanse thee”, bevat geen schadelijke stikstofhoudende stoffen en is rijk aan vitamine C. Als het veel wordt gedronken vermindert het de hartslag en kan dus de bloeddruk doen verminderen. Eerdere beweringen dat die thee goed was voor de behandeling van venerische ziekten en een zere keel houden waarschijnlijk geen steek. Belangrijk is echter dat de Noordamerikaanse *Ephedra* niet wordt verward met de Chinese *Ephedra*, Ma Huang, die een grote hoeveelheid efedrine bevat, een stikstofhoudend giftig zout dat een grote

stimulerende werking heeft op het zenuwstelsel en dus alleen maar moet worden gebruikt als een medicijn op doktersvoorschrift.

Het blijkt dus dat de verschillende soorten kruidenthee alleen dan maar kunnen worden aangeduid als „hete drank” of „kruiden om met voorzichtigheid en dankzegging te worden gebruikt” als we weten welk effect die hebben op het lichaam. Er zijn veel dranken die een te verwaarlozen hoeveelheid verdovende of verslavende bestanddelen bevatten en kunnen worden gebruikt als een smakelijke warme drank met enige voedingswaarde. Echter, een lichaam dat goed wordt gevoed kent geen onnatuurlijke hunkeringen en heeft geen opwekkende middelen nodig om zowel intellectueel als fysiek goed te functioneren.

De Heer heeft ons kruiden gegeven „om met voorzichtigheid en dankzegging te worden gebruikt” (LV 89:10, 11), om in bepaalde gevallen waarin sprake is van een niet ernstige ziekte „het lichaam te sterken.” Maar Hij heeft ons de waarschuwing gegeven dat kruiden moeten worden gebruikt „met oordeel” (LV 59:17-20), „niet overmatig” en „noch onrechtmatig”, waarbij wij ons moeten laten leiden door betrouwbare informatie (zie LV 59:17-20; 89:10, 11).

Als medicus die zich jarenlang heeft beziggehouden met het onderzoeken van medicinale bestanddelen in kruiden, kan ik er niet genoeg tegen waarschuwen dat u kruidenthee „voorschrijft” aan uzelf en anderen. Vele kruiden bevatten wel degelijk bestanddelen waarvan de uitwerking onbekend is, en „volkskennis” is nu niet de meest betrouwbare bron van informatie. Iedere ziekte waarvoor medicijnen nodig zijn, moet worden behandeld door een arts; en iemand met gezond verstand zal zeker niet zomaar grote hoeveelheden van *alle* kruiden tot zich nemen. □

Het is niet allemaal even makkelijk

Door Homer G. Ellsworth

„Kijk, die baby is blind. Hij heeft geen ogen!” Ongelovig verdrongen de verpleegsters zich rond het zojuist geboren kind dat net een roze kleur begon te krijgen na zijn reis deze wereld in. Ja, inderdaad. De baby was blind. Waar de ogen moesten zitten, was niets. We zouden het de moeder, een fijne verpleegster, moeten vertellen, en de vader, een student in de medicijnen. Hoe zouden ze reageren?

Als medicus heb ik, net als de schrijver in het Oude Testament, „in ogenschouw genomen de bezigheid, die God aan de mensenkinderen gegeven heeft om zich daarmee te kwellen.” (Prediker 3:10.) Ik heb ook gezien en heel scherp waargenomen hoe de „mensenkinderen” die kwelling opnemen — de bezoeken die God hun toestaat te ervaren. Het is overduidelijk dat de Vader ons in het geheel geen vrijwaring van moeilijkheden belooft. Ja, Gods belofte kan niet anders zijn dan het tegenovergestelde, want Hij zegt ons: „Want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here.” (Hebreeën 12:6.) Bestudeert u de Schriften maar en u zult weldra bemerken dat zij die dichtbij God staan, gelijk David die Gods vriend was, grote moeilijkheden kennen.

Sta even stil bij Job, wiens naam synoniem is voor bezoeking. Hij raakte zijn landerijen kwijt, zijn rijkdom, zijn vrienden, zijn zoons, zijn dochters. Hij zat

onder de zweren en had een huidworminfectie, maar toch, hij bleef standvastig. En zelfs toen zijn vrouw deze beproefde man zei dat hij God maar moest vervloeken en sterven, was zijn antwoord een positieve herbevestiging van zijn geloofsvertrouwen. God heeft Job

niet gevrijwaard van het ongeluk, zelfs al had deze profeet een hoge mate van geloofsvertrouwen en gerechtigheid laten zien. Wat God Job beloofde, en dat belooft Hij ons allemaal, was onmetelijke zegeningen in de eeuwigheid, op voorwaarde dat hij voor het juiste zou kiezen, zijn geloofsvertrouwen behouden, en de geboden gehoorzaam zijn. God zou hem in zijn lijden vertroosten, hem hooghouden en steeds opnieuw zekerheid geven, als Job tot aan zijn dood toe standvastig zou blijven. Die belofte komen we overal in de Schriften weer tegen.

Toen de Heiland op aarde was, onderwees Hij door middel van gelijkenis de noodzaak van te worden beproefd en te weerstaan. Hij vertelde over iemand die zijn huis op los zand had gebouwd en over een ander die zijn huis op de rots had opgetrokken. De moeilijkheden kwamen, de wind waaide hard, de storm luwde weer, en het ene huis was gevallen, maar het andere was blijven staan. Van doorslaggevende betekenis was de fundering, gelijk de fundering van geloofsvertrouwen die Job op de been hield.

Zonder enige twijfel werd in onze bedeling de profeet Joseph Smith, ook Gods vriend, beproefd met „bezigheid . . . om zich daarmee te kwellen.” Denk maar eens aan de beproeving in de gevangenis van Liberty waar hij werd gescheiden van zijn vrouw en kinderen en maandenlang aan een celmuur zat vastgeketend, waarbij hij blootstond aan allerlei ontberingen en tweemaal mensenvlees voorgezet kreeg. Op een gegeven moment riep hij uit tot zijn Vader in de hemel: „O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt? Hoelang zal Uw hand worden teruggehouden?” (LV 121:1,2.) God heeft Joseph Smith toen niet gezegd dat hij zou worden vrijgelaten of dat hij weer met zijn gezin herenigd zou worden. Hij beloofde de profeet dat hij niet zou worden

vergeten of verlaten en dat „dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.” (LV 122:7.)

Nee, onze hemelse Vader belooft ons geen vrijwaring van moeilijkheden; dat geldt ook voor die moeder met die blinde baby. Dat kind werd in liefde aanvaard, met liefde werd het verzorgd. De ouders zijn, door de manier waarop ze zich opstellen tegenover hun hartverscheurende moeilijkheid, meelevender, zorgzamer en meer gelijk Christus.

Ik herinner me nog heel goed een lieve, jonge patiënte die ik jaren geleden voor het eerst ontmoette toen ze bij me kwam voor een „voorhuwelijks” lichamenlijk onderzoek. Ze was geboren met maar één arm. Ik zag dat ze op het haar verstrekte vragenformulier had ingevuld dat ze stenografe was van beroep, en ik vroeg haar: „Bent u secretaresse?”

„Verbaast u dat?” was haar gniffelend antwoord, „Met één hand kan ik even snel machineschrijven als veel andere meisjes met twee handen. Zodra ik oud genoeg was om het te kunnen begrijpen heeft mijn moeder mij voorgehouden dat ik een lichaamsafwijking had gekregen om mij sterker te doen staan, en dat ik moest leren om met één hand de dingen net zo goed te doen als alle andere mensen dit met twee handen deden. Ik heb mijn handicap nooit als een beperking ervaren.” Die jonge vrouw is tot mijn patiënten blijven behoren. Sedert dat eerste onderzoek is ze aan haar hart geopereerd en heeft ze een kind ter wereld gebracht dat ze met lieflijkheid verzorgt.

Een schitterende opstelling tegenover bezoeking, en ik weet zeker dat dat God behaagt.

Ik wil u graag deelgenoot maken van twee heel verschillende opstellingen tegenover bezoeken: De ene patiënt was een vrouw van 36; ik zal haar Mary noemen. Toen we haar opereerden, ont-

dekten we kanker die zich door heel haar onderbuikholte had verspreid. Toen ik de volgende ochtend naar Mary toeging, vroeg ze eenvoudig: „Ik heb kanker, niet waar?” Met tegenzin antwoordde ik: „Ja, je hebt kanker.” Haar volgende vraag luidde: „Hoelang heb ik nog te leven?” Ik legde haar uit dat we dat onmogelijk precies konden bepalen. Ze hoopte dat ik haar vraag niet verkeerd zou opvatten. Ze was niet bang om dood te gaan, zei ze.

Mary stond op voet van vrede met haar Vader in de hemel omdat ze zojuist klaar was met een speciale cursus voor volwassen dragers van het Aäronische priesterschap. Die cursus droeg de naam: „Ons doel: de tempel.” Ze sprak over haar man en tiener-dochter die niet actief waren geweest in de kerk totdat ze gedrieën de bijeenkomsten van die cursus hadden bijgewoond. Toen de cursus afgelopen was, had de bisschop hun te kennen gegeven dat ze binnen zes maanden naar de tempel zouden kunnen gaan als ze de dingen zouden doen waarvan ze wisten dat ze die moesten doen. En Mary wilde dolgraag nog die zes maanden blijven leven zodat ze naar de tempel zou kunnen gaan en aan haar gezin worden verzegeld. „Als ik nog zo lang in leven zou kunnen blijven, zal ik zonder te klagen sterven,” vertelde ze me. En Mary is die zes maanden nog blijven leven. Al die tijd in het ziekenhuis was ze opgewekt en had ze naar het scheen geen pijn, ook al woekerde in haar lichaam een ziekte die normaliter zo pijnlijk is dat er grote hoeveelheden pijnstillende middelen moeten worden toegediend. Mary had die niet nodig, en in letterlijke zin vouwde ze haar armen en stierf — zonder één klacht.

In afdeling 42 van de Leer en Verbonden beschrijft de Heer een dergelijke toestand: „En het zal geschieden, dat zij, die in Mij sterven, de dood niet zullen sma-

ken, want deze zal hun zoet zijn.” (LV 42:46.) Het is het geloofsvertrouwen van die mensen, hun zekerheid, hun verbondenheid met hun hemelse Vader die de dood zoet maken.

Toen ik belast was met de zorg voor Mary, had ik nog een patiënte, die ik Jane zal noemen. Jane was 42. Net als Mary, had ook zij kanker waartegen niets te doen was. Niet lang nadat ze te weten was gekomen dat ze een ziekte had die de dood tot gevolg zou hebben, ging ze thuis weg, nam haar intrek in een hotel in de stad, en leidde een leven dat in schrille tegenstelling stond tot de leringen van het evangelie. Ze ging naar bars en bedronk zich daar, en ook gebruikte ze verdovende middelen. Zoals ze het zelf uitdrukte „nam ze het er nog maar even van voordat het niet meer kon.” Ze stierf gillend van pijn en God vervloekend.

Afdeling 42 van de Leer en Verbonden zegt ook: „En zij, die niet in Mij sterven, wee hun, want hun dood is bitter.” (LV 42:47.) Het is het gebrek aan geloofsvertrouwen van die mensen, hun onverschilligheid jegens hun Vader in de hemel die de dood bitter doet zijn.

Daar waren twee verschillende mensen met hetzelfde probleem. De een begreep heel goed dat mensen beproevingen moeten doorstaan in hun leven, waardoor ze nederigheid, medeleven en waardering voor het goede en mooie tot ontwikkeling kunnen brengen. De andere vrouw, die dat niet begreep, keerde zich van haar hemelse Vader af waardoor haar last en verdriet nog veel zwaarder te dragen werden.

De Heer heeft ons hier op aarde geplaatst om te worden beproefd; we moeten voor moeilijkheden komen te staan die we moeten oplossen, opdat we toemenen in wijsheid en zelfdiscipline. De juiste opstelling tegenover moeilijkheden maakt deel uit van de ontwikkeling

van ons eeuwig karakter en denken; dus, hoe rijper we worden en hoe meer kennis we opdoen, hoe meer we beantwoorden aan het doel waartoe we hier op aarde zijn. Als iedereen maar zijn gang kon gaan op de levensweg, geen problemen en moeilijkheden zou kennen, en kon doen wat in hem opkwam, zouden we maar erg zwak zijn! De psalmist zegt, dat God de mensen heeft gegeven wat zij in hun hart verlangden, maar „henzelf deed Hij wegteren.” (Zie Psalmen 106:15.) Wij allemaal zijn hier met het vaste voornemen een zo goed mogelijk mens te worden, opdat we in voldoende mate gerechtigd zullen zijn in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel te mogen verblijven en Hem tot nut te zijn als we het eeuwige leven hebben. Wij

allemaal doen er goed aan om, telkens als zich in ons leven ernstige moeilijkheden voordoen, na te gaan hoe we ons willen opstellen, vast te stellen hoe Jezus zou reageren als Hij zich in onze plaats zou bevinden, en er dan uitvoering aan geven, ongeacht welke offers we daar op dat moment voor moeten brengen.

We willen niet „weggeteerd” bij onze hemelse Vader terugkeren; laten we daarom neerknielen als er zich moeilijkheden voordoen en God vragen ons de kracht te geven die op te lossen en te boven te komen of zelfs te doorstaan; dat is beter dan vragen om die moeilijkheden weg te nemen. Ja, voor een goed doel heeft God aan de mensenkinderen „de bezigheid . . . gegeven om zich daarmee te kwellen.” (Prediker 4:10.)

*„God heeft het werk en de rust ingesteld
voor de mens.*

*Deze moeten elkaar opvolgen zoals dag en nacht.
Andere schepselen zwerven de ganse dag nietsdoend
rond, en hebben minder rust nodig.*

*De mens echter heeft zijn dagelijkse geestelijke en
lichamelijke arbeid.*

*Het werk geeft hem zijn waardigheid en verzekert
hem van de achting van de hemel op al zijn wegen.*

*Terwijl de andere levende wezens werkeloos
rondzwerven.*

Op hun daden slaat God geen acht.”

MARION G. ROMNEY

(Uit Conferentietoespraken 1973/1975 - bladzijde 304)

Hoger dan die van de anderen

door ouderling Marion D. Hanks
van het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig

Het gebeurde op een van die zeldzame zondagochtenden toen ik, vanwege een bijzondere gebeurtenis, in mijn eigen wijk was. We zaten op de achterste bank, en onze enige zoon, een uit de kluiten gewassen, fijne jongen, liep op uitnodiging van de bisschop naar voren tot bij de kansel. De bisschop sprak over mijn zoon en droeg hem voor aan de gemeente ter ondersteuning voor zijn verhoging in het Aäronische priesterschap. Iedereen stak de hand op, en naderhand gaf de bisschop mij het grote voorrecht mijn zoon te ordenen.

Later die dag, aan de lunch, vertelde hij zijn zusters over wat er die ochtend was gebeurd. Hij zei dat hij zich niet zo erg op zijn gemak voelde toen hij het middenpad doorliep naar voren en naast de bisschop voor de gemeente stond. Maar hij zei: „Toen men de hand opstak keek ik naar achteraan en ik zag paps hand hoger dan die van de anderen, en toen voelde ik geen vrees meer.” En hij had gelijk. Ik had mijn hand zo hoog mogelijk opgestoken. Hij is mijn zoon, en dat is wat ik voor hem voel. De relatie tussen vader en zoon is een heel bijzondere.

Ik lees heel graag het Boek van Mormon, en ik weet niet meer wanneer ik voor het eerst tot het besef kwam, maar wat ik het meest op prijs stel aan het boek zijn de instructies, de leringen en de getuigenissen van vaders jegens hun eigen zonen. De Heer heeft vaders een bijzondere opdracht gegeven. Hij heeft ons gezegd wat Hij wil dat wordt onderwezen en wat Hij wil waarvan wij getuigen.

De Engelse dichter Samuel Taylor Coleridge (1772-1834) hoorde eens een boer zeggen dat hij hoopte dat zijn kinderen zouden opgroeien tot Godvrezende, bidende en rechtvaardige mensen, maar dat hij hen nooit bevooroordeeld zou doen staan tegenover godsdienst door hen godsdienstige uitgangspunten bij te

brengen of ze mee te nemen naar de kerk. Hij zei dat ze zelf maar moesten beslissen als ze daar oud genoeg voor zouden zijn. Die boer stond bekend om de grote produktie van zijn boerderij, voor zijn welonderhouden tuin, en zijn intelligente kinderen.

Coleridge antwoordde de man: „Bravo, dat is een erg vooruitstrevend denkbeeld. Waarom brengt u dat voortaan ook niet van toepassing op uw akkers, boomgaarden en tuin? U moet die niet vooringenomen doen zijn door te zaaïen, te wieden en de grond te bewerken, door bomen te snoeien en uit te dunnen, door groenten te planten. Waarom kijkt u niet of ze tot wasdom komen en dan besluiten te worden wat u hoopt dat ze zullen worden?”

God heeft ouders de taak gegeven hun kinderen te onderwijzen. Hij heeft vaders daarbij een bijzondere opdracht gegeven. Mij heeft ons in het Boek van Mormon een specifiek voorbeeld gegeven, wat in grote lijnen een verslag is van vaders die hun kinderen hebben onderwezen. Kijk maar eens naar mannen als Lehi, Alma en Mormon.

Wat hebben zij in hun taak als vaders zoal onderwezen? (1) Ze onderwezen de geopenbaarde wereld, de beginselen van eeuwig belang, godskennis die fundamenteel was en mooi, en die weerklank vond in het hart. (2) Ze gaven weloverwogen en doelmatige goede raad, voortgekomen uit eigen ondervinding, (3) Ze onderwezen waarden waarop een leven, een cultuur, een beschaving kon worden gebouwd. (4) Geen één uitgezonderd, hebben ze machtig, persoonlijk getuigd van Jezus Christus, en van zijn Vader, en van het eeuwige plan van zaligmaking. Sta in de eerste plaats even stil bij Lehi, die zijn kinderen door voorbeeld en instructie machtige gaven heeft nagelaten. Lehi maakte zijn zoon deelgenoot van zijn grootse visioenen en de waarschu-

wingen en beloften van de Almachtige. Die dingen vormden de basis voor de eerste dingen die Nephi heeft gesproken en gaven hem grond voor het getuigenis waarmee hij zijn verslag begint: „ En ik weet, dat het verslag, dat ik maak, waar is . . . Ja, Gij weet, dat ik alle woorden van mijn vader geloof.” (1 Nephi 1:3; 11:5.)

Wat wilde Lehi nu precies dat Nephi zou te weten komen? Eén van de dingen waarvan hij zijn zoon deelgenoot maakte was een visioen waarin voorkwamen een boom op een veld, vruchten aan die boom, een pad dat naar die boom toeliep, een ijzeren roede, een afgrond met smerig water, en een groot gebouw.

De symbolen waren niet moeilijk te begrijpen. De boom was de boom des levens en stelde de liefde Gods voor. Het pad was het pad dat leidt tot de vervulling van gerechtigheid. De diepten van het water waren de diepten van de hel. De vruchten aan de boom waren kostbaar en begeerlijk boven alle andere vruchten. Het gebouw stelde de trots en valse voorstelling van zaken voor van deze wereld.

Uit dat welbekende visioen heeft Lehi de navolgende leringen getrokken, die hij zijn zoon heeft voorgehouden: Er zijn mensen die niet in de waarheid geloven en samenspannen om ertegen te strijden. Er zijn ook mensen die het pad naar de boom met het heerlijkste fruit wel betreden, maar het verduisterd aantreffen door de misten van duisternis, die de verzoeken van de duivel zijn. Ze wijken af en raken verloren. Er zijn ook nog andere mensen, die houden zich vast aan de roede, belopen het pad, eten van de vruchten en komen de zoetheid daarvan te kennen, maar dan kijken ze rond, en als ze dan diegenen zien die hen spottend nawijzen, betreden ze verboden paden en raken verloren. En tenslotte zijn er ook de mensen die zich aan de roede

hebben vastgehouden, het pad zijn afgelopen, van de vruchten hebben gesmaakt en toen onmiddellijk hebben gespeurd naar hun eigen familie of anderen die ze deelgenoot zouden kunnen maken van het zoete en de eeuwige vreugde die God wilde dat hun ten deel zou vallen. Aldus hield Lehi door dit visioen zijn kinderen voor dat er in alle dingen een tegenstelling is, dat door de vrije wilsbeschikking van de mens keuzen worden gemaakt waardoor zowel in stoffelijke als in geestelijke zin de koers van het leven wordt bepaald, dat er een duivel is en mensen die voor hem vallen, en dat de zoetste van alle zegeningen voortvloeien uit het zich voeden met het voldoening gevend woord van God en anderen daarvan deelgenoot maken.

Al die grootse leringen heeft Lehi zijn kinderen later tot in detail uiteengezet, waarbij hij die onderwees onder openbaring van God en de macht van de Geest. Wij voelen ons zeer verbonden met de profeet Alma, omdat hij melding maakt van zijn eigen onvolkomenhedem en behoefte aan bekering. De zonden van Alma kennen we. Samen met de zonen van Mosiah was hij erop uitgetrokken om de kerk te vernietigen. Hij had bewust gekozen voor een andere weg en schiep er behagen in anderen te misleiden. Toen hij daar zo mee bezig was, werd hij tot totaal andere gedachten gebracht door een engel die hem een boodschap bracht. Die kwam hierop neer. „Houd je niet langer bezig met het vernietigen van de kerk van God. Als je dan zo graag jezelf tot verdelging wilt brengen, laat dan tenminste anderen met rust.” (Zie Mozes 27:11-16.)

Het verhaal dat jaren later speelt is er een van een eerlijke vader die lucht geeft aan zijn verdriet. Wat hij heeft gezegd is, vind ik, de opmerkelijkste aanwijzing over bekering en vergeving en de barmhartigheid Gods die men waar dan ook

Verslag uitbrengen aan de hemelse Vader

Door N. Eldon Tanner

Op zekere dag gaf mijn vader, die bisschop was van onze wijk, mijn broer en mij een karweitje op te knappen. Wij dachten dat hij lang weg zou blijven om zijn kerkwerk te doen. Maar eerder dan wij dachten kwam hij weer terug en trof ons aan terwijl we kalfje aan het rijden waren.

Toen hij ons bij zich riep, keek hij ons aan en zei hij iets tegen me dat ik nooit meer zal vergeten: „Jongen, ik dacht dat ik op je kon vertrouwen!”

Dat was voor mij een grote les, een echte bestraffing. Ik heb toen voor mezelf besloten dat hij noch iemand anders ooit nog reden zou hebben om dat tegen me te zeggen zolang ik leefde.

Ik weet nog heel goed hoe mijn vader tot de Heer sprak als hij ons voor gezinsgebed bijeenriep. Hij zei niet alleen maar een paar woorden. Nee, in plaats daarvan knielde hij met ons neer en vertelde de Heer over onze zwakheden en over onze problemen waar we niet helemaal uitgekomen waren.

„Eldon heeft vandaag niet precies gedaan wat hij zou hebben moeten doen. Het spijt ons dat hij die fout heeft gemaakt. Wilt U hem alstublieft vergeven? En wij weten zeker, hemelse Vader, dat hij zal proberen te doen wat goed is. Laat

Uw Geest met hem zijn en zegen hem zodat hij een goede jongen kan zijn”.

's Ochtends bad vader: „Laat uw zegeningen ons vergezellen als wij uitgaan voor ons werk, zodat wij kunnen doen wat goed is en vanavond terugkeren om verslag uit te brengen.” Daardoor kregen we altijd meer kracht om de verleidingen onder ogen te zien en te overwin-

nen, want we wisten dat we de Heer 's avonds verslag moesten uitbrengen.

Ik ga vanavond de Heer verslag uitbrengen, dacht ik altijd. En die gedachte heeft me geholpen een beter leven te leiden.

Ik ben er erg dankbaar voor dat mijn vader me heeft leren bidden en afhankelijk zijn. Als ik nu samen met mijn eigen gezin neerkniel, weten we dat we bidden tot een God die een persoonlijkheid is, die zich ons gelegen laat liggen, die naar ons luistert en onze gebeden verhoort, en die ons het evangelie heeft gegeven dat kan leiden tot het eeuwige leven. □

Twee vrienden

Door Claudia G. Remington

Voorzichtig deed Adriaan het prikkeldraad van elkaar en kroop door de afrastering. Toen hield hij het draad omhoog voor zijn hond. Voorzichtig sprong de collie er doorheen de wei in. De aprilzon glansde op de goudkleurige pels van het dier, nog dik en stevig van de afgelopen koude winter.

„Kom hier, King”, riep Adriaan. Hij legde zijn hand op de door de

zon warm geworden kop van King. King was Adriaans beste vriend — de enige vriend die in de buurt was, met uitzondering van meneer Bogaard. In het kleine bergplaatsje waar Adriaan woonde waren geen jongens van zijn leeftijd, en hij moest zestien kilometer met de bus mee om op school te komen.

Adriaan kroop door een andere afrastering heen in de schapewei van meneer Bogaard. Hij kon de oude man horen rommelen in de schuur bij de lammeren. „Hallo!” riep hij terwijl hij het halfduister van de schuur inliep. Toen zag hij meneer Bogaard die stond toe te kijken hoe

een ooi haar pasgeboren lam schoonlikte. Glimlachtend stond Adriaan naar het lamnetje te kijken. Hij wilde het oppakken om zijn wolige lichaampje te voelen.

„Dat kun je beter later pas doen”, zei de boer, die twee schoppen pakte.

„Er is minder leuk werk te doen nu. Kom maar mee.”

Adriaan volgde zijn vriend het heldere zonlicht in waar meneer Bogaard bij de deur geduldig op hem stond te wachten. Adriaan was 's zaterdags meestal bij meneer Bogaard om hem met de schapen te helpen. Hij was er graag, want meneer Bogaard was als een grootvader voor hem. „Wat gaan we doen?” vroeg Adriaan, die even holde om meneer Bogaard in te halen.

„Ja, Adriaan, misschien is het beter dat je dit niet zou zien, maar het hoort nu eenmaal bij het werk.”

Toen ze bij een van de hoeken van de wei waren aangekomen, fladderwiekten een paar eksters met veel lawaai de lucht in. Adriaan zag twee dode schapen liggen. „Wat is er gebeurd?” Zijn maag draaide rond toen hij zag dat de lichamen van de schapen waren opengereten.

Meneer Bogaard begon in de vochtige grond te graven, waarbij hij telkens een schopvol aarde op het gras gooide. „Ze zijn doodgebeten door honden”, zei hij zonder op te kijken. Adriaan kon het niet goed begrijpen. „Wanneer zijn die honden er dan geweest? Hebt u ze gezien?”

„Ik heb, sinds ze aan die nieuwe dam zijn begonnen en de werklui daar hun caravans hebben neergezet, vier

of vijf honden te samen zien rondrennen. Iedereen heeft een waakhond omdat er buiten die caravans zoveel gereedschap ligt.”

„Ik heb op die manier al tien of twaalf schapen verloren”, zei meneer Bogaard.

De jongen voelde zich boos en teleurgesteld. „Kunt u het de eigenaars van die honden niet gaan zeggen?”

„Dat heb ik al gedaan. Maar allemaal zeggen ze dat hun hond 's nachts aangelijnd zit of om andere reden niet de moordenaar kan zijn. En omdat ik niet met eigen ogen heb gezien wie de dader is, weet ik ook niet wie ervoor verantwoordelijk is.”

„Maar waarom neemt u dan niet uw geweer en gaat de hele nacht op de loer zitten? Als u een hond de wei in ziet komen, schiet u die gewoon dood.”

„Ja, daar heb ik ook al aan gedacht, en ik heb wettelijk het recht om een vreemde hond af te schieten als die op mijn land is.”

Adriaan hielp meneer Bogaard de schapen in het gat slepen en begraven. Daarna liepen ze zwijgzaam over de wei terug naar de schuur; King liep rustig achter hen aan.

's Zondagsochtends kleedde Adriaan zich vlug en stil aan, want hij wilde nog vóór zondagsschool meneer Bogaard zien om te weten te komen of er die nacht nog iets was gebeurd.

Zachtjes deed Adriaan de hordeur van de keuken dicht en floot King.

(Vervolg op bladzijde 6)

Craig was de enige hielbreder die hij al op een wiel kon rijden. Iedere ochtend liet zijn moeder hem naar het huis van mevrouw Groen rijden. Toen de vader van Craig was overleden, had zijn moeder een baantje aangenomen; en aan het weekend kwam Craig 's middags naar peuterspeelzaal ging, bleef hij enkele ochtenden bij mevrouw Groen, die drie straten verder woonde.

Toen Craig op zekere ochtend opstond en naar buiten keek, zag hij dat het er buiten anders en donker uitzag.

„Wat een dikke mist vandaag”, zei

Door L. Sprun

Craig komt te weten wat geloofsvertrouwen is

moeder, „laat vandaag je fiets maar eens thuis; ik zal je wel naar mevrouw Groen brengen.”

„Ik kan best wel zien”, zei Craig. „En het is heel leuk om in de mist te fietsen.”

Craig klomk zo overtuigend dat zijn moeder zei: „Goed dan, maar je moet me beloven op de stoep te blijven, je licht aan te laten en heel erg voorzichtig te zijn met oversteken.” Vlug kleeft Craig zich aan en at zijn ontbijt. Hij trok onderweg naar de garage zijn trui gauw aan. Toen hij zijn kleine tweewielers naar buiten reed, voelde Craig dat de lucht voeremd en geheimzinnig was. Hij knielde. Het was zo mistig dat hij de scheur in het cement van het garagepad niet eens kon zien.

„Tjonge, ik kan nu nog maar net mijn voorwiel zien”, mompelde Craig.

Hij sprong op zijn fiets en reed langzaam over de stoep. Eerst vond hij het prachtig, zo door de mist te fietsen. Craig bleef op de stoep en stak voorzichtig de straat over zoals moeder hem had gezegd. Hij ging ook steeds goed de hoek om, tenminste dat dacht hij. Toen kwam hij bij een kruispunt dat hij niet goed kende. De mist leek op die hoek dikker en donkerder, en Craig werd een beetje bang.

Hij stapte af en bleef daar lang staan; hij vroeg zich af wat hij nu moest doen. Het was fris en hij zette de kraag van zijn trui op, zodat hij warm bleef. Hij was de weg kwijt, en dikke tranen rolden langzaam over zijn wangen. Toen dacht hij eraan wat hem geleerd was over bidden, en

ook wat de spreker in de kerk vorige week had gezegd: „Als je niet weet wat je moet doen, gebruik dan je geloofsvertrouwen en bid.”

Craig wist eigenlijk niet goed of hij wel geloofsvertrouwen had, maar hij wist wel hoe hij moest bidden. In de mist knielde hij neer en bad dat zijn hemelse Vader hem zou helpen de weg te vinden naar het huis van mevrouw Groen. Toen Craig „Amen” had gezegd stond hij op en dacht dat de mist een beetje dunner werd. Maar het was nog steeds te dicht, zodat hij nog niet wist waar hij naartoe moest.

Toen hij daar zo stond na te denken over wat hij nu moest doen, stopte er op de hoek een stationswagen met groot licht op. Een man stak zijn hoofd naar buiten en riep: „Ben je verdwaald, Craig? Wil me meerrijden?”

Craig was opgelucht toen hij de stem van bisschop Jacobs herkende, en was dankbaar dat hij mocht meerijden. Hij hielp de bisschop met zijn fiets achterin zetten.

Toen Craig in de auto zat, zat hij in stilte te denken aan hoe zijn gebed was verhoord. Plotseling draaide hij zich naar de bisschop en vroeg: „Bisschop, hoe weet je dat je geloofsvertrouwen hebt?”

Bisschop Jacobs antwoordde:

„Voor mij, Craig, betekent geloofsvertrouwen hebben, weten dat God er altijd is en dat wij op Hem kunnen rekenen.”

Craig kreeg een gevoel van vrede en vertrouwen over zich. „Dank u, bisschop”, zei hij zacht, „dank u wel!”

Het verbaasde hem dat de hond niet gelijk uit zijn hok tevoorschijn kwam, maar zonder te wachten liep hij snel door de velden naar de schuur van meneer Bogaard. Toen hij door de laatste afrastering kroop, zag hij meneer Bogaard voorover staan over iets dat op de grond lag. Hij heeft een hond doodgeschoten, dacht Adriaan. Hij holde vooruit, maar nog voor hij bij meneer Bogaard was, hield hij stil, zijn lichaam gespannen van angst en verdriet. Langzaam liep hij verder, zijn ogen gericht op de goudgele pels van de hond, nat van de regen nu. Meneer Bogaard keek op. Hij kwam naar Adriaan toe en legde zijn handen op diens schouders. „Adriaan”, zei hij, „het is King. Het spijt me.” Adriaan keek meneer Bogaard recht aan en zag tranen vermengd met reghendruppels, die in de groeven liepen van zijn verweerd gezicht. Zijn ogen drukten zijn lijden uit.

Adriaan stond stokstijf. „Hoe is het gebeurd?” vroeg hij.

„Het was een erg donkere nacht, wolken en regen. Ik was in slaap gevallen toen ik zat te wachten. Toen ik wakker werd, zag ik de donkere omtrekken van een hond die door de wei liep en dus schoot ik. Ik heb niet eens naar het lijk gekeken tot vanochtend. Ik kon het niet geloven toen ik zag dat het King was. Waarschijnlijk was hij op weg naar mijn huis om te zien of we etensresten voor hem hadden buitengezet.” Meneer Bogaard bewoog zich om

zijn armen om het lichaam van de jongen te slaan.

Maar Adriaan verstijfde en deinsde terug. „Hoe kon u King nu doodschieten? U kende hem toch! U ziet hem elke dag!” Zijn stem verried zijn kwaadheid.

Meneer Bogaard ging een wagen halen terwijl Adriaan probeerde de grote, natte hond op te tillen. Dat kon hij onmogelijk. Samen tilden ze de hond in de wagen en de oude man duwde die voort over de weg naar het huis van Adriaan. Op enige afstand liep de jongen achter hem aan, in stil verdriet.

Meneer Bogaard wilde het graf graven, maar Adriaan groef zelf in de zachte aarde en liet de hond in het graf neer, waarbij meneer Bogaard stilzwijgend stond toe te kijken.

Op maandagavond kwam meneer Bogaard aan de deur met een klein lam voor Adriaan. Adriaan wilde het niet zien. Hij zei zijn moeder tegen meneer Bogaard te zeggen dat hij het lam niet wilde hebben. De hele week bleef Adriaan na schooltijd op zijn kamer, meestal lag hij dan op bed. Als hij na het avondeten zijn taken het gemaakt, ging hij weer terug naar zijn kamer. Vrijdagavond ging zijn vader met hem mee naar zijn kamer. Hij ging op de rand van zijn bed zitten, en zei niets.

Eindelijk verbrak Adriaan de stilte. „Paps, gelooft u echt in een hondenhemel, of is dat maar een verhaaltje om kinderen gerust te stellen?”

„Ik ken geen hondenhemel, maar ik geloof zonder enige twijfel dat al het leven eeuwig is, omdat alles eerst

geestelijk is geschapen voordat het materieel werd geschapen.”

„Wat betekent dat?”

„Dat is niet zo makkelijk te begrijpen, maar voor jou betekent het dat King nog leeft.”

„Zie ik hem dan nog als ik doodga?”

„Dat weet ik niet zeker, maar het zou kunnen.” Adriaans vader keek hem strak aan, en zei: „Ik maak me over één ding zorgen, hier in deze afgelegen stad had je twee goede vrienden. Eén ben je door een ongeluk, waar niemand iets aan kan doen, kwijtgeraakt. En ik begrijp niet goed waarom je nu zelf gekozen hebt dat je die tweede vriend ook kwijt bent. Heb je er wel eens bij stilgestaan hoe meneer Bogaard zich van de week heeft gevoeld?”

Adriaan had geprobeerd daar niet aan te denken. Maar steeds zag hij het gezicht van meneer Bogaard voor zich, met de tranen die er overheen liepen. Zijn geweten had hem ook gezegd dat doodschieten van

zwerfhonden eigenlijk zijn idee was geweest. „Ik wil dat lammetje niet. Meneer Bogaard denkt toch zeker niet dat een lam ooit op kan wegen tegen King?”

„Ik weet zeker dat hij zo niet denkt, maar hij moet iets doen om te laten zien hoezeer het hem spijt. Jij doet hem veel meer pijn dan hij jou, want jij doet het met opzet.”

Daar had Adriaan nog niet aan gedacht. Nog steeds keek hij zijn vader niet aan, die zich plotseling voorover boog en hem op de wang kuste.

’s Zaterdagsochtends werd Adriaan vroeg wakker, met dezelfde prop in zijn keel als elke ochtend sinds King dood was. Het zonlicht viel in de kamer. Adriaan kleepte zich aan, ging stil naar buiten en liep door de velden, waarbij de ochtenddauw zijn schoenen bevochtigden. Toen de zon hem warm in het gezicht scheen, begon Adriaan zich weer wat beter te voelen. Hij had nog altijd hartzeer om King, maar hij voelde zich ietwat vertroost, een gevoel dat zijn hart verzachtte, waarom hij had gebeden.

Hij zag meneer Bogaard in de schuur zijn schapescheerdersgereedschap bijeenzoeken. „Als ik mijn eigen kudde wil beginnen, zal ik dat lammetje toch wel nodig hebben”, riep Adriaan vanuit de deuropening. Meneer Bogaard draaide zich om en kwam door de deur het zonlicht in, met warme, heldere ogen.

„Wat ben ik blij dat ik je zie, Adriaan”, zei hij. „Ik heb vast hulp nodig bij het schapescheren.”

En samen gingen ze de schuur in.

Voor de aardigheid

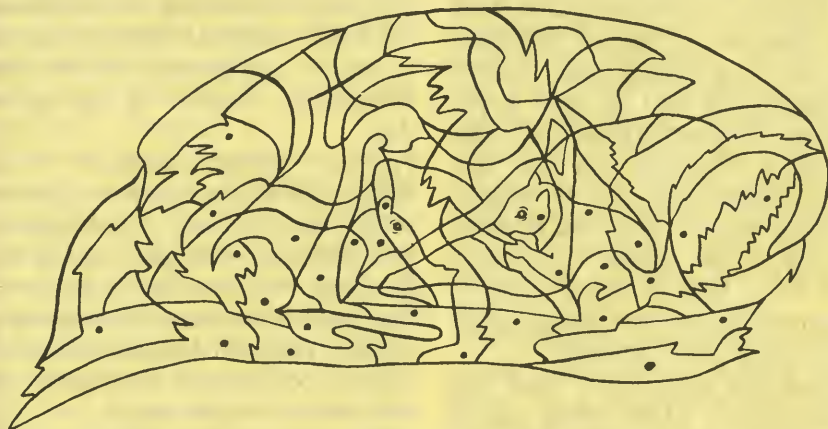
Het raadsel van
Truus de Mier
Door Roberta L. Fairall

*Help je Truus de Mier even de uitgang
van het nest te vinden?*

Puntenpuzzel

Door Carol Conner

*Als je elk vakje waarin een punt staat inkleurt, vind je twee
dieren die graag in bomen zitten.*

kan lezen of van wie dan ook kan horen. Die prachtige boodschap staat in Alma 39 tot en met 42. Corianton was op zending geroepen en verzaakte zijn bediening door zijn omgang met de hoer Isabel. Veel anderen volgden in zijn spoor, en wat hij had gedaan praatte hij goed door iets te zeggen als: „Kijk, pa, het gaat allemaal niet meer zoals in jouw tijd. Maak je toch niet zo druk. Zo gaat het nu eenmaal in de wereld van vandaag.”

Uit wat u ervaart in de wereld rondom, weet u dat de situatie waarin Corianton zich bevond, ook heden ten dage nog even echt is. Zijn zonde was echt, het gevaar waarin hij verkeerde was echt, en zijn probleem, wat ontstond doordat hij eraan toegaf, is zo echt dat zijn zaligmaking erdoor in de waagschaal werd gesteld.

Wat gaf Alma zijn zoon ten antwoord? Men zou denken dat hij met zijn zoon meeleeftte, vanwege wat hijzelf had meegemaakt. Maar hij moest Corianton

doen beseffen dat er geen uitzicht voor hem was als hij zich niet realiseerde hoe ernstig zijn positie was. Alma zei zoiets als het navolgende: „Wat jij hebt gedaan volgt in Gods ogen direct op moord. Je hebt alles in de waagschaal gesteld wat zoet en mooi is en wat jou ten deel zou kunnen vallen in deze wereld en daarna. Als je nu denkt dat God je licht zal straffen en je dan vergeven als je niets doet om verantwoordelijkheid te aanvaarden voor de hachelijke positie waarin je nu verkeert, heb je het glad verkeerd.” Stelt u zich dat voor - de vader, die vroeger zelf slechte ondervinding had opgedaan, en de angst die hij had dat zijn zoon zich op eenzelfde pad bevond en misschien niet tot inkeer zou komen zoals met hem wel het geval was geweest. Maar op de een of andere manier kwam Corianton tot leven. Hij hield op met verstopperij te spelen en zei ongeveer dit: „Goed vader, ik heb er de verantwoordelijkheid voor aanvaard. Ik beken schuld en geef uiting aan mijn smart.” Wat er verder is ge-

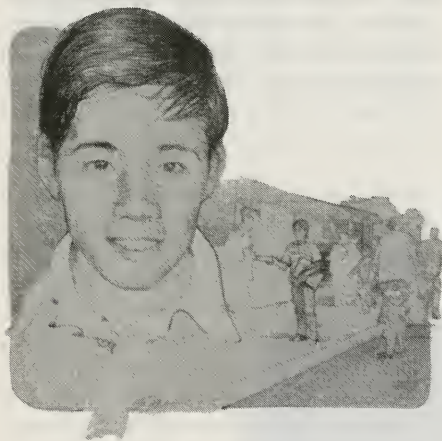

beurd staat niet beschreven. Maar dat kunnen we lezen in ons hart.

In een jubelstemming onderwijst Alma zijn zoon aangaande het zoenoffer van Jezus Christus, het doel en de betekenis daarvan. Hij geeft hem goede raad over te rade gaan bij en het navolgen van het voorbeeld van zijn broeders die gehoorzaam en standvastig zijn. Hij besluit met: „En nu, mijn zoon, ik wens, dat gij u niet meer over deze dingen verontrust, doch laten alleen uw zonden u verontrusten met die onrust, die u tot bekering zal brengen.” (Alma 42:29.)

Corianton moest leren de vergeving van God te aanvaarden en zichzelf vergeven. De laatste vader waarover ik het wil hebben is Mormon. Zijn onderrichtingen aan zijn zoon staan fundamenteel in twee brieven die zijn opgetekend in hoofdstuk zeven, acht en een gedeelte van negen in het boek Moroni. Misschien dat een klein voorbeeld u aanzet tot het lezen van dat gedenkwaardige verhaal.

Er is heel wat tragisch voorgevallen als Mormon zijn laatste brief aan zijn op zending zijnde zoon besluit. Hij spreekt

Iets voor een ander over hebben

Door Scott Snow

Net als zoveel andere seminariestudenten van 16 in de wereld, had ook Kim Tae Whan, een kerklid in Korea, Lucas 16 bestudeerd, Christus' gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan.

Op zekere ochtend vroeg Tae Whan zijn moeder: „Mams, wilt u vandaag twee lunchpakketjes voor me klaarmaken?” Mevrouw Kim maakte een tweede lunchpakket klaar in de veronderstelling dat haar zoon in de groei van zijn leven was en daardoor wel behoefte zou hebben aan meer eten. Voortaan maakte ze iedere dag een tweede lunchpakket voor hem klaar.

Op een dag werd dr. Kim op zijn werk opgebeld door een goede vriend. „Ha, dr. Kim, hoe gaat het met jou en je gezin?”

„O eh . . . prima”, antwoordde dr. Kim opgewekt.

De twee vrienden praatten wat heen en weer tot meneer Lee eruit flapte: „Weet je zeker dat het goed gaat met je gezin de laatste tijd?”

over de ontaarding en afvalligheid van de mensen. Hij zegt: „Ze zijn zonder beginsel en gevoelloos; . . . ik kan hen bij God niet aanbevelen.” (Moroni 9:20, 21.)

Maar wèl kan hij zijn geloofsgetrouwe zoon aanbevelen, en hij bidt dat hij hem mag weerzien. Ik beëindig deze korte rondgang langs de leringen van de vaders met de nadruk die Mormon op de dingen legt, zijn hoop, en de vervulling van zijn getuigenis:

„Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen, die ik heb geschre-

ven, u niet bedroeven . . . maar moge Christus u opheffen, en moge Zijn lijden en dood, en het tonen van Zijn lichaam aan onze vaders, en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven.” (Moroni 9:25.)

Zijn laatste getuigenis was een getuigenis van instructie, genegenheid, smeken en geloofsvertrouwen. Voor zijn jongen stak hij zijn hand hoger in de lucht dan die van de anderen. □

Het was even stil, en toen antwoordde dr. Kim niet begrijpend: „Hoezo? Is er iets mis?”

„Dr. Kim, ik heb Tae Whan onlangs op de hoek van de straat zien staan leuren met kranten”.

„Wat zeg je me nou? Weet je dat zeker?”

„Absoluut! Ik maakte me een beetje zorgen over jullie en wilde even zekerheid hebben;”

Niet wetend wat ervan te moeten denken zat dr. Kim die namiddag op kantoor. Waarom zou Tae Whan zoiets doen en er niemand iets over zeggen? Toen ze die avond hadden gegeten wachtte dr. Kim rustig op een gelegenheid om met zijn zoon te praten. Op een gegeven moment zei hij: „Tae Whan, kan ik even me je praten?”

„Natuurlijk, paps.”

„Zoon, ik werd vandaag opgebeld door meneer Lee. Hij zei dat hij je onlangs in de stad met kranten had zien leuren. Klopt dat?”

Bedeest antwoordde Tae Whan: „Ja

paps, maar dat deed ik om een klasgenoot te helpen. Hij had ook geen lunchpakket en daarom heb ik mijn tweede aan hem gegeven. En voor iedere krant die we verkopen krijgen we 40 won (14 cent).”

„Zoon, waarom doe je dat? Je had het mij eerst moeten vragen.”

„Maar paps, telkens als ik mijn vriend behulpzaam ben, heb ik het gevoel dat ik een beetje meer als die Barmhartige Samaritaan word. En bovendien, ik wil graag mijn klasgenoten bijstaan die het minder goed hebben dan ik. En zoveel is het niet. Ik heb er in mijn seminarielessen over gelezen en vond dat ik dat ook maar eens moest gaan doen.”

Tae Whan kent de betekenis van het gebod van de Heiland: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.” (Lucas 10:27.)

De dag dat ik een taxi liep te duwen

Door broeder Jacob de Jager
van het Eerste Quorum van Zeventig

Na afloop van een onlangs afgewerkte rondreis door Indonesië waar ik de zendelingen en leden op het eiland Java had bezocht, moest ik 's ochtends vroeg met het vliegtuig mee naar Singapore, en om zes uur die ochtend meldde ik mij in het hotel af. Ik nam plaats in een taxi die bij de hoofdingang van het hotel stond te wachten en zei de chauffeur mij naar het vliegveld te rijden, maar zie daar, zijn wagen wilde niet starten. Kennelijk was de accu leeg.

Wat doe je nu in zo'n geval?

Ik overwoog dat het me waarschijnlijk heel wat tijd zou kosten om mijn bagage weer uit te laden en op zoek te gaan naar een andere taxi, en bovendien bedacht ik dat de taxichauffeur hard moest werken om brood op de plank te krijgen voor zijn gezin en wel erg teleurgesteld zou zijn als hij die lucratieve rit van een half uur naar het vliegveld niet zou kunnen maken.

Ik besloot mijn ochtendgymnastiek te doen door die taxi een duwtje te geven, waarbij die Indonesische taxichauffeur achter het stuur kon blijven zitten en de wagen starten. Hij overschatte echter de vroeg-in-de-ochtend-spierkracht van een vliegende Hollander en liet de koppeling al opkomen voordat ik de wagen voldoende snelheid had kunnen geven. Dus stond die gelijk weer stil. Maar ik probeerde het nogmaals en nu sloeg de motor wèl aan. Met ronkende motor reed de wagen vooruit. Ik gooide het portier open, sprong de wagen in en weg waren we.

Toen ik anderhalf uur later het vliegtuig instapte zei de stewardess die me in de deuropening begroette: „Het verbaast me u hier te zien! U bent die meneer die vanmorgem voor hotel Boeroeboedoer die taxi liep te duwen.”

Toen vertelde ze me dat alle bemanningsleden van het vliegtuig er vanuit de bus van het vliegveld, die bij de zij-ingang van het hotel stond geparkeerd, getuigen van waren geweest. Onderweg naar het vliegveld hadden ze erover zitten praten en zich afgevraagd: „Wat voor man is dat? Als hij het zich kan veroorloven in hotel Boeroeboedoer te logeren, waarom loopt hij dan om zes uur 's ochtends een taxi te duwen?”

Ik dacht: „Nu of nooit! Nu kan ik zendingswerk doen!” Ik pakte een visitekaartje uit mijn portefeuille, gaf het haar en zei: „Wij, in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, geloven in een goede verstandhouding onder de mensen.”

Om een lang verhaal kort te maken, de stewardess vertelde me dat ze niet echt als stewardess werkzaam was, maar als docente dienstverlening in vliegtuigen voor Cathway Pacific Airways, deze vlucht meemaakte om het werk te evalueren van enkele leerlingen die ze in de klas had gehad op de opleidingsschool voor cabinepersoneel in Hong Kong. Dat stelde me in staat nog iets over de kerk te vertellen: „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is heden ten dage de grootste onderwijsinstelling ter wereld. Tenminste tweemiljoen mensen onderwijzen elkaar wettelijks aan de hand van door God geïnspireerd lesmateriaal.” Ik legde haar voorts uit dat ik een groot deel van mijn tijd besteed met het onderrichten van zendelingen en leden van de kerk in de negen zendingsgebieden in Zuidoost Azië.

Ze zei: „Dan bent u misschien wel de persoon die we nodig hebben — een ervaren luchtreiziger die het in zich heeft onze personeelsleden voor te houden hoe ze goed met onze cliënten moeten opschieten.” Ik zei haar dat ik dat graag kosteloos zou doen als ze weer een nieu-

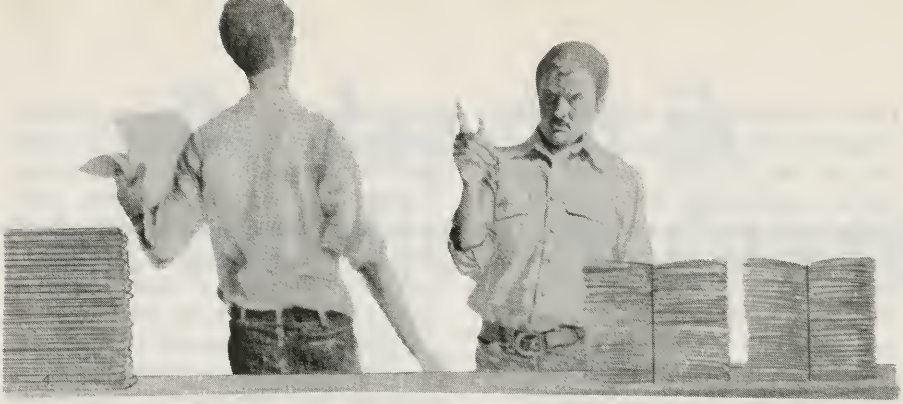
we of herhalingscursus zouden organiseren in Hong Kong en als de data niet in conflict zouden zijn met mijn werk voor de kerk. Ik dacht op dat ogenblik: „Wat een uitgelezen mogelijkheid om die mensen te laten weten waarom mormonen zich zo gedragen als ze doen.” Toen ik terug was in Hong Kong werd ik benaderd door de opleidingscoördinator van de vliegmaatschappij die ter zake was ingelicht door die docente dienstverlening in vliegtuigen. Ik maakte een afspraak met hem en bracht een aantal uren in zijn kantoor door. Hij was erg onder de indruk van wat de kerk deed en bereikt had.

Ik weet zeker dat ik in de komende tijd tot vele zielen zal kunnen doordringen, door het simpele feit waarvan de wereld getuige was toen ze de kerk bezig zagen in wat ik die ene vroege ochtend in Jakarta heb gedaan.

Allemaal hebben we de kans zendingswerk te doen. De mensen kijken naar ons. Waar het op aankomt is het weten van de juiste toenaderingsmethode te juister tijd en te juister plaats. Laten we er nogmaals aan denken dat „nog velen op aarde . . . alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.” (LV 123:12.)

Deze kerk was, is en zal altijd een zendingskerk zijn. We moeten vooral niet denken dat het zendingswerk alleen maar moet worden gedaan door daartoe officieel geroepen zendelingen, doch we moeten iedere gelegenheid te baat nemen om onze medemensen van het evangelie deelgenoot te maken.

Het evangelie is waar. Jezus is de Christus. Door middel van de profeet Joseph Smith is zijn kerk weer op aarde terug. Laten we iedereen deelgenoot maken van deze heerlijke boodschap, met gebruikmaking van alle mogelijke, eerbare middelen! □

Koste wat het kost, maar houd u aan de geboden

**Door broeder Gene R. Cook
Van het Eerste Quorum van Zeventig**

Als jongeman heb ik vaak nagedacht over het belang van mij houden aan de geboden des Heren. Bijvoorbeeld, ik heb me afgevraagd of de Heer werkelijk mijn tienden nodig had, ik verdiende immers al zo weinig. Ik heb me ook wel afgevraagd hoe belangrijk het nu echt was om de sabbat heilig te houden. Natuurlijk ben ik er later wel achter gekomen dat Hij mijn gehoorzaamheid en geld veel minder hard nodig had dan ik het naleven van die wetten waardoor ik de geestelijke groei en zegeningen zou krijgen die het gevolg zijn van het gehoorzaam zijn aan de geboden des Heren. Toen ik elf jaar was, probeerde ik een baantje te krijgen als „krantenjongen”. Ik was pas elf geworden en was dus nog een heel jaar verwijderd van de minimumleeftijd waarop iemand normaliter als krantenjongen in Amerika wordt aangenomen. Het viel in eerste instantie niet mee de man ervan te overtuigen dat een zo jong iemand echt doelmatig zou kunnen werken, maar met behulp van mijn vader kreeg ik hem zover dat hij mij een kans wilde geven. De Heer heeft mij toen gezegend, want

ik was als jonge jongen in staat dat belangrijke werk doelmatig te verrichten. Voor mij was het belangrijk werk, want ik leerde er al heel jong door geld te innen en er verantwoordelijkheid voor te moeten afleggen, met allerlei mensen omgaan en abonnementen aan de man brengen. Altijd heb ik bereidwillig tien procent van mijn inkomen als tienden aan de Heer afgedragen.

Toen ik zestien was, en vijf jaar lang kranten had bezorgd, was ik verrast toen het hoofd van de bezorgdienst mij vroeg of ik zijn assistent wilde worden en toezicht uitoefenen op alle krantenjongens in de stad. Dat was een hele eer, ik was immers nog erg jong, en ik weet nog hoe dankbaar ik de Heer was. Ik beschouwde dat als een directe zegen des Heren waardoor ik kon groeien en mezelf verder ontplooiën.

Ongeveer twee jaar ben ik als assistent-hoofd werkzaam geweest, en ik zal nooit de grote uitdaging vergeten die mij toen werd gesteld. Ik had altijd regelmatig mijn tienden betaald en had zeker geen moeite met het gebinsel, naar ik had nog

niet die volkomen zekerheid als ik toen op het punt stond te verkrijgen.

Op een zaterdagmiddag, na het werk, zei het hoofd van de bezorgdienst tegen me dat ik met ingang van de volgende week zondag voortaan op zondagochtend zou moeten werken. Dat diensthoofd was toentertijd een niet actief kerklid en hij wist dat ik niet aan zijn verzoek zou voldoen. Maar hij haastte zich te zeggen dat hoewel ik niet de priesterschapsvergadering en zondagsschool zou kunnen bijwonen, ik op de een of andere manier toch nog wel andere vergaderingen zou kunnen bezoeken en dat het daarom allemaal wel niet zo'n vaart zou lopen. Toen probeerde hij mij over te halen door te zeggen dat ik een salarisverhoging zou krijgen van dertig procent. Hij moet vast gedacht hebben dat ik daardoor wel tot andere gedachten zou komen over werken op zondag.

Ik weet nog heel goed hoe verlokkelijk die woorden klonken, maar ook weet ik nog wat mijn antwoord was: „Ik werk op zondag niet.”

„Goed”, zei hij, „het is kiezen of delen — of jij werkt 's zondags, of ik moet uitzien naar een andere assistent.”

Het huilen stond me nader dan het lachen toen ik die dag het kantoor verliet. Ik weet nog dat ik de Heer heb gevraagd waarom ik vanwege de kerk mijn baantje zou moeten kwijtraken. Ik had hard gewerkt om geld te sparen waarvan ik op zending zou kunnen gaan en nu zou ik mijn baan kwijtraken, als ik niet bereid was 's zondags te werken.

Ik sprak erover met mijn vader om hem raad te vragen, en alles wat hij zei was: „Ik weet zeker dat je zult doen wat goed is, wat dat ook zijn mag.” De beslissing werd aan mij overgelaten. Ik kreeg het gevoel dat deze zaak niet tot een oplossing kon worden gebracht dan alleen door van de Heer te weten te komen wat Hij wilde dat ik zou doen.

De volgende zaterdag ging ik het kantoor binnen en vertelde het diensthoofd dat ik 's zondags niet zou werken. Hij deelde mij daarop mede dat, als dat mijn keuze was, ik nog slechts één week assistent-hoofd zou zijn en dat ik dan vervangen zou worden door een jongeman die „wel wilde werken”.

Die dag ging ik met een erg ongelukkig gevoel na werktijd naar huis, in het besef dat ik over vijf of zes dagen werkloos zou zijn. Over een jaar zou ik op zending gaan en ik had nog niet genoeg geld om mij tijdens die zending te kunnen bedruipen. Ik bad veel die week.

De volgende werkdagen leken erg lang te duren en mijn baas en ik spraken nauwelijks met elkaar. Ik wachtte op de komende zaterdag, die mijn laatste werkdag zou zijn.

Het werd vrijdag. Toen ik die avond de laatste hand legde aan mijn werk, kwam mijn baas naar me en zei, ietwat geëmotioneerd: „Gene, wat jij doet is goed; het is verkeerd van mij jou te vragen 's zondags te werken. Ik heb een jongeman gevonden van een ander geloof, die gewillig is 's zondags te werken, maar ik zou graag willen dat jij mijn assistent bleef. O ja, en die salarisverhoging van dertig procent krijg je toch wel, ook al werk je op de sabbat niet. Je bent een fijne vent.”

Nooit zal ik de gevoelens van dankbaarheid vergeten die toen over me kwamen. Ook zal ik nooit vergeten wat ik die maand voelde toen ik meer betaalde dan de vereiste tiende en getrouw mijn zondagsplichten nakwam. De Heer zal op iedere man, zelfs jongeman, de zegeningen des hemels uitstorten, en hem in zijn hart begrip bijbrengen van zowel de waarde van het betalen van tienden van wat hij verdient, als van de waarde van het heilighouden van de sabbat. Koste wat het kost, de geboden des Heren zijn het waard dat we ons eraan houden. □

Een bus vol vreemdelingen

Door Elise Richins

We hadden lang moeten wachten op het busstation en we waren blij dat we uiteindelijk naar buiten konden om de bus in te gaan. Toen we in de rij stonden zag ik twee lege stoelen en dacht daar samen met mijn man lekker lui in te gaan zitten op onze reis van Cedar City in het zuiden van Utah, naar Salt Lake City. We zagen beiden vol verlangen uit naar het bezoek dat we mijn broer gingen brengen voordat hij op zending zou gaan. Maar toen we door het gangpad schuifelden, ging de dame die vóór ons liep, zitten op de plaats die ik op het oog had. En dus persten we ons langs andere reizigers heen die hun bagage in het bagagenet boven de stoelen plaatsten. Mijn man ging enkele rijen meer naar achteren in een stoel bij het raam zitten. Hij wist zich even bevrijd van zijn studiebeslommeringen, nam het boek „Ben

Hur” ter hand, trok zijn benen op en ging in een zo comfortabel mogelijke leeshouding zitten. Ondertussen zat ik naast hem in de stoel bij het gangpad rond te kijken. Vóór ons zaten twee jonge meisjes; aan de andere kant van het gangpad hun broertje en hun moeder. „Dat zullen wel mormonen zijn”, zei ik bij mezelf. Sedert ik mijn geboorteplaats Reno in Nevada had verlaten, had ik steeds het idee gehad dat iedereen in Utah HLD was, of in ieder geval de kerk kende. Maar op de laatste ringconferentie was ik daarvan teruggekomen. Het thema van de conferentie was het zendingswerk geweest. Eén van de sprekers had gezegd dat vele mensen naar Utah worden geleid om daar het evangelie te vernemen. Iemand anders had erop gewezen dat er niet-leden zijn die wonen in plaatsen met veel heiligen der laatste da-

gen, nooit iets van het evangelie te horen krijgen omdat iedereen denkt dat de andere de waarheid wel zal bekendmaken. Omdat mijn jongste broer op zending zou gaan naar Zwitserland om daar de Heer te dienen, had ik al enige tijd lopen nadenken over zendingswerk. Maar de toespraken op de conferentie hadden mij weer eens de overtuiging gegeven dat ik als persoonlijke plicht heb mijn getuigenis te geven aan de mensen om me heen. Zelf was ik ertoe aangezet een Boek van Mormon mee te nemen in mijn reisbagage, maar ik had er verder geen acht op geslagen.

Ik ging een beetje verzitten en keek naar de andere kant van het gangpad. Twee andere kinderen, kennelijk broer en zus, zaten ruzie te maken over wie er bij het raam mocht zitten. Hun moeder nam de beide stoelen voor hen in beslag in een poging te slapen.

„Dit wordt een lange reis”, mompelde ik tot mezelf, en omdat ik me van niets en niemand iets wilde aantrekken nam ik een tijdschrift ter hand. Ik sloeg het open bij een verhaal over een man die altijd overal waar hij reist met de mensen praat, en over de methoden die hij daarbij gebruikte. Hij zei dat vriendschap nooit verder weg lag dan de persoon naast je. Mijn geweten begon zich te roeren. Waarschijnlijk wilden de meeste mensen in de bus even vriendelijk zijn als ik, maar waren ze te verlegen om een gesprek aan te knopen. Ik moest het doen, dacht ik bij mezelf. Ik raapte al mijn moed bij elkaar, waarbij ik mij wappende met wat ik me nog kon herinneren van de ZHV-les van vorige week over een vriendelijke omgang met mensen. Ik was bang van die bus vol vreemdelingen, maar ik had jarenlang met kinderen gewerkt. Misschien kon ik beginnen met aardig te zijn voor die twee kinderen die zich aan de andere kant van het gangpad zo zaten te vervelen. Ik haalde een eindje

draad uit mijn tas, knipte er een stuk af en bond de einden aaneen. Toen boog ik mij over het gangpad heen naar de jongen (die in de stoel naast het gangpad zet en dus kennelijk de strijd had verloren). Ik vroeg hem of hij wist hoe je vinger-touwtje moest doen. Hij wist wel zo ongeveer hoe het moest, maar alles was beter dan zich zo zitten te vervelen en al gauw maakten we met dat draad de leukste figuren.

We maakten steeds ingewikkelder figuren en op een gegeven moment besefte ik dat ook ik alleen maar „ongeveer” wist hoe een bepaalde figuur moest. Het meisje dat vóór me zat kwam te hulp, zo ook haar zusje. Het zusje van de jongen zat ook te kijken, hoewel ze daar eerst niets van wilde laten merken.

Al gauw hadden we ons aan elkaar voorgesteld. Jeanette (later kwam ik erachter dat ze HLD was) hielp John (een nietlid) bij een ander touwspelletje en dus knipte ik wat meer draad af en deelde dat rond. We zaten te praten en vermaakten ons best, als vrienden nu, geen vreemden meer voor elkaar. John zei dat hij met zijn zusje April op weg was van Las Vegas naar New York om daar familie te bezoeken.

Toen ze genoeg begonnen te krijgen van het „vingertouwen”, gingen we „jij-moet-raden-welk-dier-ik-ben” spelen. Ik was eerst en de anderen stelden vragen waarop ik alleen maar met ja of nee kon antwoorden om aan te geven welk dier ik in gedachten had. Suzanne raadde het, dus toen was zij hem. We kwamen er uiteindelijk achter dat zij een kangeroe was. Ze zei dat ze dat dier had genomen omdat haar broer pas geleden een zendingsoproep voor Australië had ontvangen.

„Ze probeert hetzelfde te doen als ik”, drong het tot me door. Daar was een bondgenoot, nog iemand die graag zendingswerk wilde doen en vriendelijk met

anderen omging en over de kerk sprak nog voordat ik het deed! Of misschien dacht zij wel dat ik een niet-lid was en probeerde ze mij warm te maken voor het evangelie. Ik zei dat ook mijn broer gauw op zending zou gaan. John wist kennelijk niet wat op zending gaan betekende, maar wat hij wel wist was dat het nu zijn beurt was dier te zijn. We speelden verder.

„Die kans is verkeken”, dacht ik bij mijzelf. Maar tegelijkertijd wist ik dat we vijf uur onderweg zouden zijn en dat zich nog wel meer mogelijkheden zouden voordoen. „Eerst moeten we nog wat meer vriendschap sluiten met ze”, dacht ik. En al gauw hadden we zo’n lol dat andere mensen in de bus naar ons zaten te kijken. Een man voorin de bus draaide zich om en zat te luisteren naar het raadspelletje dat we speelden en had kennelijk plezier in het enthousiasme dat achterin de bus gaande was.

De drie niet-leden, John, April en hun moeder, schenen zich opperbest te vermaken. De twee kinderen probeerden almaar moeilijk te raden dieren te bedenken, en af en toe keek hun moeder glimlachend over de stoelleuning naar achter. We gingen lang door met dat spel, en ook het kleine broertje van Jeanette en Suzanne zei af en toe leuke dingen waarom we moesten lachen.

April was hem weer. Ze was een koalabeertje en we praatten weer over Australië. „Er komt zo weer een kans om over het evangelie te spreken”, fluisterde mijn geweten. Iedereen had nu wel genoeg van het spelletje, en de tijd leek er rijk voor. „Kom op, Suzanne, begin te praten” zei ik mij mezelf, terwijl ik heel goed wist dat zij het al eerder had geprobeerd en dat ik nu aan de beurt was om iets te vertellen over het evangelie.

„Nee, ik kan het niet! Andere mensen zitten ook te luisteren.” Duizend gedachten vlogen door mijn hoofd toen ik

probeerde iets te zeggen. Toen ineens: „Wat een prachtkans. Ik steek van wal en dan zal Suzanne me wel te hulp komen, of, beter nog, mijn man, de teruggekeerde zendeling, zal opstaan en een prachtige toespraak houden, en iedereen in de bus zal nauwelijks kunnen wachten om de zendingsgesprekken mee te maken als ze weer thuis zijn.”

Ik raapte al mijn moed bijeen en begon. Omdat John en April op weg waren naar New York, vroeg ik of ze ooit de heuvel Cumorah hadden gezien. Ze hadden er zelfs nog nooit van gehoord. „Nu is het jouw beurt, Philip, vertel hun erover”, dacht ik terwijl ik naar mijn man keek. Maar die gaf „niet thuis”. Zat verdiept in zijn boek. Ook Suzanne zei niets; ik zou het alleen moeten doen.

Ik vertelde over Moroni en Joseph Smith. Ik liet ze mijn drie-in-één zien en liet ze de titel lezen, Boek van Mormon. Ik vertelde ze wie Mormon was en ook een beetje over wie de mensen zijn die „mormonen” worden genoemd. Toen vertelde ik hun het verhaal van Joseph Smith. Het ging veel gemakkelijker dan ik dacht, zoiets als het vertellen van een verhaal aan de kinderen met wie ik had gewerkt. Ook andere mensen in de bus zaten mee te luisteren, in het bijzonder de moeder van John en April. Toen ik klaar was, vroeg John: „Maar hoe weten we nu dat het waar is?” Ik was in de zevende hemel dat ik hem kon vertellen dat hij het antwoord te weten kon komen door dezelfde methode toe te passen als Joseph Smith had gedaan — door onze hemelse Vader te vragen. Daarna praatten we even over bidden. Toen ik naar mijn man keek, glimlachte die tegen me. Hij had me de hele tijd zitten observeren.

Het leek allemaal zo gemakkelijk te gaan. Toen we Provo binnenreden wazen we onze onderzoekers op de tempel, en Suzanne beloofde ze te tempel te Salt

Lake City en het standbeeld van Moroni te laten zien als we in het centrum van Salt Lake City aankwamen (mijn man en ik moesten er een halte eerder uit). Ze vonden het een reuze idee.

De bus bleef tien minuten in Provo staan. Ik sprak in stilte snel een gebed: „Alstublieft, ik heb een Boek van Mormon nodig.” Ik verontschuldigde me, haastte me de bus uit en ging op zoek naar waar ik een Boek van Mormon kon kopen. Geen kiosk! Maar in het postvak op het bureau van de lokettist, lag een gelezen exemplaar, lichtblauw, net eender als het boek wat ik thuis had laten liggen, maar met aardig wat ezelsoeren. Ik smeekte de man bijna of ik het kon kopen, maar hij gaf het me voor niets en keek me na toen ik weer in de bus stapte. Ik schreef in dat waardevolle boek een korte boodschap voor mijn nieuwverworven vrienden. Daarna zetten Jeanette, Suzanne en ik er onze handtekening onder, alsmede ons adres. Ralph van vijf vroeg of hij er ook zijn naam in mocht schrijven en zei dat als hij groot was, hij ook op zending zou gaan. De meisjes verpakten ons geschenk in een papieren zak en maakten daar tekeningetjes op met viltstiften die ik in mijn tas had gevonden.

We probeerden het vlug en ongezien te doen, maar we waren nog lang niet klaar of de bus ging al weer vertrekken en John, April en hun moeder kwamen weer de bus in. Onmiddellijk was hun

nieuwsgierigheid gewekt, en dus legde ik uit dat de meisjes iets aan het maken waren voor bijzondere mensen. Ze gingen op hun plaats zitten, een beetje teleurgesteld dat zij niet mochten meedoen. Ik praatte een tijdje met ze, waarbij ik ze vroeg wat hun lievelingskleuren waren, zodat de meisjes de versiering van het pakje konden afmaken.

De meisjes bonden het pakje dicht met hetzelfde draad als dat we hadden gebruikt om de vriendschap van onze onderzoekers te winnen. Allemaal samen boden we het geschenkje aan. John en April stráálden; hun moeder was er zeer van onder de indruk. Ze hadden nu hun eigen exemplaar van het verhaal van de gouden platen!

Toen pas merkte ik dat we bij onze uitstaphalte waren aangekomen. Er waren nog maar enkele minuten verstreken sinds we het boek hadden aangeboden. De verwachte „lange reis” leek helemaal niet zo lang en ik was verbaasd dat in zo'n korte tijd een zo warm gevoel in mijn hart was begonnen te zwellen. Ik had een heerlijk gevoel en dat geldt ook voor mijn twee jonge zendingsvriendinnen. We wisten dat we de grond bewerkt en het zaad gezaaid hadden. En nu moesten we afscheid nemen — we voelden ons gelukkig, vol hoop, maar ook verdrietig.

Mijn man en ik zwaaiden de anderen na toen de bus wegreed. Ik kon er niets aan doen, maar ik dacht eraan dat John, April en hun moeder en vader in het wit gekleed afdaalden in de wateren des doops.

Ik hoop dat ze eens lid van de kerk zullen worden. Als dat het geval is, weet ik dat ik warmte zal voelen in mijn hart en blij zal zijn dat ik bereid was de Geest me te laten leiden tijdens een busrit zendingswerk te doen. De volgende keer neem ik wel een Boek van Mormon mee, dat staat vast! □

Vertalen – hand in hand met onze computers

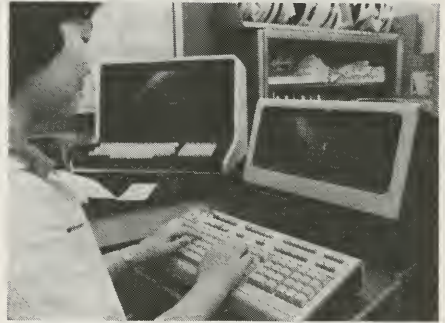
Gegeven: Het Boek van Mormon is op het ogenblik vertaald in minder dan één procent van de talen die in de wereld worden gesproken.

Gegeven: Volgens één van de gemaakte schattingen duurt het tussen vier en tien jaar om het Boek van Mormon te vertalen, en ongeveer vijf jaar om vijftien tractaten en de zendingslessen te vertalen.

Gegeven: Als we het Boek van Mormon per jaar in vier nieuwe talen zouden vertalen, zou het veertig jaar duren voordat we vertalingen hebben door alleen maar die talen die door meer dan eenmiljoen mensen worden gesproken — en er zijn meer dan 3.000 verschillende talen en belangrijke dialecten.

Mogelijkheden tot snellere vertaling worden op het ogenblik onderzocht aan het vertalingsinstituut van de Brigham Young Universiteit, waar men werkt aan twee dingen tegelijk: (1) woordverwerking en vertaalsleutels door middel van de computer, en (2) een combinatie van mens-computer-vertalingen.

Het omzetten van een bladzijde Engelse woorden in een bladzijde Spaanse, is niet zo gemakkelijk. Een vertaler moet de tekst omwerken van de ene taal naar de andere; zijn vertaling wordt uitgetikt; hij leest die nogmaals door en brengt verbeteringen aan; dan wordt het geheel door twee andere personen onafhankelijk van elkaar op fouten nagezien en verbeterd, dan volgt het uittikken in „het net”;

Het vertalingsinstituut aan de Brigham Young Universiteit is bezig met het uitwerken van een systeem van vertaling waarbij een computer het leeuwendeel van een vertaalwerk doet, op minimale aanwijzingen van een vertaler.

daarna het proeflezen, de laatste controle, de typeset (het zetten), wederom proeflezen, het drukken van de proefdrukken, opnieuw proeflezen, en dan het uiteindelijke drukproces. Overal kunnen er fouten worden gemaakt. En al die fases nemen nogal wat tijd in beslag.

Nu onderzoekt men op het ogenblik op het al eerder genoemde vertalingsinstituut een geheel andere werkwijze, namelijk de woordverwerking door middel van computer. Dat houdt in dat een vertaler het Engels origineel neemt en zijn vertaling direct intikt in de computer, waarbij hij op een scherm boven het toetsenbord kan zien wat hij doet. Hij kan proeflezen, verbeteringen en veranderingen aanbrengen terwijl hij zit te vertalen. Als het niet nodig is een woord te veranderen, hoeft dat niet meer te worden ingetikt en er kan dus ook geen

spellingsfout meer optreden. Hij kan woorden, gedeelten van zinnen, hele zinnen, paragrafen of zelfs hele bladzijden, toevoegen, weglaten of veranderen.

Als de vertaler klaar is, neemt hij het vertaalde werk eenvoudig op op een computerband of -schijf. Degenen die de vertaling nazien kunnen dezelfde apparatuur gebruiken en hun veranderingen aanbrengen zonder dat wat gehandhaafd moet blijven ook wordt veranderd. De computer doet ook de typeset. Het vertalingsinstituut heeft het woord „woordverwerking” niet uitgevonden, dat is van de kranten afkomstig, het vertalingsinstituut heeft wel, in samenwerking met de kerkelijke vertaaldiensten, baanbrekend werk verricht op de toepassing van woordverwerking bij vertalingen.

Het resultaat? De vertalingen op zich nemen nog ongeveer dezelfde tijd in beslag, maar de volgende stappen kunnen zo snel worden genomen, dat de totale verwerkingstijd met ongeveer de helft wordt teruggebracht. En omdat een computer zo snel werkt, wordt er ook aanzienlijk bespaard op de kosten.

Of er iets aan kan worden gedaan dat ook het vertalen zelf wordt bekort? Ja. Men werkt op het ogenblik aan een naslagsysteem dat op het videoscherm in een oogwenk de woordenboeken en alle vertaalde schrijftuur te zien geeft, terwijl die werken nu één voor één met de hand moeten worden nageslagen.

Op het ogenblik heeft men gebruiksklaar een systeem dat de klemtoontekens aangeeft van de meeste talen, alsmede de mogelijkheid tienduizend Chinese lettertekens te typen; en men is veegevoerd met het samenstellen van een analytische concordantie voor de standaardwerken. In ontwikkeling is nog een systeem voor bewerking van teksten in het Chinees — Volgens de Chinezen is dat vrij uniek.

Het tweede grote project waarmee men zich bezighoudt lijkt wel science fiction — een combinatie van mens-computer-vertalingen. Dat betekent dat de mens-vertaler de computer-vertaler de weg wijst bij de vertaling; het vertaalinstituut van BYU is het enige instituut van naam in de Verenigde Staten waar men ermee werkt. Het instituut heeft internationale erkenning gekregen voor zijn baanbrekend werk. In het verleden is het steeds een probleem geweest met het vertalen per computer dat het apparaat geen raad wist met woordspelingen, spreektaal en grammaticale bijzonderheden.

Dr. Eldon Lytle, wetenschappelijk medewerker taalwetenschappen en directeur van het instituut, heeft een taalsysteem ontwikkeld dat Junction Grammar („verbindingsgrammatica”) wordt genoemd, wat de computer „instructies” geeft ten aanzien van de relatie tussen de verschillende zinsdelen en „vertelt” ook het equivalent daarvan in de taal waarin het stuk wordt vertaald. Het bouwt zijn structurele vertoog in de computer in, en doet een overeenkomstige structuur ontstaan in taal waarin wordt vertaald.

En is er dan sprake van een woordspeling waarmee het apparaat geen raad weet, houdt het met vertalen op en stelt de vertaler een vraag. (De mens-vertaler die in dat stadium de computer bedient is zeer wel op de hoogte met de Engelse taal, de taal waarin het te vertalen stuk is gesteld.) Als er voor de woordspeling een oplossing is gevonden, gaat de computer met vertalen verder en geeft een concept — vertaling af.

Dan wordt die vertaling op een videoscherm nagezien door iemand die de taal van de vertaling als landstaal spreekt. Op dat videoscherm zijn zowel het Engels origineel als de vertaling te zien. Op die manier ligt de uiteindelijke beslissing van de vertaling van de betekenis van de

(Vervolg op bladzijde 37)

Harold Bingham Lee, elfde president van de kerk, werd geboren op 28 maart 1899 te Clifton in de staat Idaho, als zoon van Samuel Marion Lee en Louisa Emeline Bingham. Zijn eerste algemene kerkopdracht was het van de grond brengen van de kerkelijke welzijnszorg, waar hij in 1936 mee werd belast. Hij had ook al dienst gedaan als ringpresident. Op 10 april 1941 werd hij door president Heber J. Grant tot apostel geordend. Op 23 januari 1970 werd hij met algemene stemmen gesteund als president van het Quorum der Twaalf Apostelen. Diezelfde dag, hij was toen zeventig jaar, werd hij ook de eerste raadgever van president Joseph Fielding Smith. Op 7 juli 1972 werd president Lee ondersteund als president van de kerk; hij was toen drieënzeventig. Hij is op 26 december 1973 op vierenzeventigjarige leeftijd te Salt Lake City overleden.

Klassieken van de profeten uit de laatste dagen

Openbaring en u

Door president Harold B. Lee

Broeder John A. Widtsoe van de Raad der Twaalf heeft op een keer verteld van een bespreking die hij had met een aantal ringambtenaren. Met het voortgaan van de bespreking vroeg iemand hem: „Broeder Widtsoe, hoelang geleden heeft de kerk een openbaring ontvangen?” Broeder Widtsoe wreef bedachtzaam over zijn kin en gaf ten antwoord: „O, waarschijnlijk afgelopen donderdag.” (Broeder Widtsoe doelde kennelijk op de vergadering van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf die elke eerste donderdag van de maand wordt gehouden.)

Door de Schriften wordt deze zinsnede dikwijls herhaald: „Wie oren heeft, die

hore” (Matteüs 11:15). Niet allemaal zijn we zo gezegend dat we alles horen wat we moeten horen.

Op een keer gebeurde het, vlak voor de kruisiging, dat de Meester in de tempel was en mensen uit Griekenland naar Jeruzalem waren gekomen met de kennelijke bedoeling Hem te zien omdat Hij een algemene bekendheid had gekregen. Daar, in die voor Hem heilige plaats, knielde de Meester neer en bad, waarbij Hij de Vader vroeg Hem uit die ure te verlossen; toen zei Hij: „Vader, verheerlijk uw naam.” Het antwoord kwam: „Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem nogmaals verheerlijken ” (Johannes 12:28). Er waren mensen die dat hoor-

den, en die zeiden dat het de donder was; ook waren er die zeiden dat een engel des Heren tot Hem had gesproken. Ziet u, er waren er met oren, maar ze hoorden niet.

U zult zich herinneren wat er voorviel toen de apostel Paulus tot bekering kwam; hij was onderweg naar Damascus met een schriftelijke volmacht om in die stad de heiligen verder te vervolgen. Roep in uw herinnering op hoe hij werd nedergeworpen door een helder licht dat hem omstraalde en verblindde; een stem sprak vanuit de hemel en zei: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” (Handelingen 9:4.) Toen Paulus van dat voorval verhaal deed, zei hij: „En zij, die met mij waren, zagen wèl het licht, maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden zij niet” (Handelingen 22:9). Ook zij hadden oren, maar hoorden niets.

Er zijn er onder ons die niet zodanig leven dat we de boodschap kunnen begrijpen die vanuit de eeuwigheid komt als God spreekt, maar als wij ons allemaal zouden verbinden tot het naleven van Gods geboden en tot leven zoals we moeten leven, zal er een wonderbaarlijke verandering in ons plaatshebben, en dan zullen we de boodschappen kunnen horen die uitgaan van de ongeziene wereld. Dat is mij jaren geleden erg duidelijk geworden toen ik ringpresident was. We hadden te maken gehad met een afschuwelijk geval dat voor de hoge raad en het ringpresidium moest worden gebracht en had geresulteerd in de excommunicatie van de man die een liefelijk, jong meisje onherstelbare schade had toegebracht. Na een zitting die bijna de gehele avond had geduurd en die die actie tot resultaat had gehad, ging ik de volgende ochtend nog niet goed uitgerust naar mijn kantoor, waar ik werd geconfronteerd met een broer van de man die de avond tevoren te recht had gestaan. Die man zei me: „Wat ik u zeggen wil, is dat

mijn broer onschuldig is aan waarvan u hem hebt beschuldigd.”

„Hoe weet u dat hij onschuldig is?” vroeg ik.

„Omdat ik in gebed ben gegaan, en de Heer me heeft laten weten dat hij onschuldig was”, antwoordde de man.

Ik vroeg hem in mijn kantoor te komen, we gingen zitten, en ik vroeg hem: „Hebt u er bezwaar tegen als ik u enkele persoonlijke vragen stel?”

„Helemaal niet”, zei hij.

„Hoe oud bent u?”

„Zevenenveertig”.

„Welk priesterschap draagt u?”

Hij zei dat hij volgens hem leraar was.

„Houdt u zich aan het Woord van Wijsheid?”

„Nou, nee”. Hij rookte, dat liet geen twijfel.

„Betaalt u tienden?”

Hij zei: „Nee” — en dat was hij ook niet van plan zolang die naarling bisschop van de wijk zou zijn.

Ik vroeg: „Gaat u naar uw priesterschapsvergaderingen?”

Hij antwoordde: „Nee.” En dat was hij ook niet van plan zolang die man bisschop zou zijn.

„U gaat zeker ook niet naar de Avondmaalsvergaderingen?”

„Nee.”

„Bidt u samen met uw gezin?” En hij zei: „Nee.”

„Studeert u in de Schriften?” Hij zei dat zijn ogen niet zo goed meer waren en hij niet erg veel kon lezen.

Toen zei ik tegen hem: „Ik heb thuis een prachtig apparaat, een radio. Als alles goed werkt, is het mogelijk die radio af te stemmen op een bepaalde zender en de stem te horen van iemand die aan de andere kant van de wereld spreekt; maar als we die radio lang in gebruik hebben, gaan de lampen kapot. Die radio staat dan nog op dezelfde plaats, ziet er hetzelfde uit als voorheen, maar vanwege

wat er binnenin is gebeurd, kunnen we niets meer horen.”

„Welnu”, zei ik, „u en ik hebben in onze ziel iets wat met die radiolampen is te vergelijken. Zoiets als een ‚naar-de-Avondmaalsvergadering-gaan-lamp’, een ‚betaal-uw-tienden-lamp’, een ‚lees-in-de-Schriften-lamp’, en, als een van de

„Mijn hart is vol geloof, voortgesproten uit een eenvoudig getuigenis dat is gekomen toen ik kind was . . . Toen besepte ik . . . dat er personen waren die ik niet kon zien, want ik had absoluut zeker een stem gehoord.”

HAROLD B. LEE

allerbelangrijkste — een die de ‚voedingslamp’ kan worden genoemd van heel onze ziel — hebben we wat we kunnen noemen de ‚houd-u-zedelijk-rein-lamp’. Als een van die lampen kapot gaat door verkeerd gebruik of inactiviteit — als we de geboden Gods niet naleven — heeft dat op onze geestelijke instelling dezelfde uitwerking als een kapotte lamp op een radio.”

„Welnu”, zei ik, „vijftien rechtvaardige mannen uit de ring hebben gisteravond gebeden. Ze hebben de bewijsvoering gehoord en unaniem hebben die mannen gezegd dat uw broer schuldig was. En nu komt u, die zich nergens aan houdt, zeggen dat u hebt gebeden en een tegensteld antwoord gekregen. Hoe verklaart u dat?”

Die man gaf toen het volgens mij klassieke antwoord: „President Lee, ik denk dat mijn antwoord dan wel van de verkeerde bron afkomstig moet zijn geweest.” En weet u, dat is een waarheid als een koe. Wij krijgen onze antwoorden van de bron die wij geneigd zijn te gehoorzamen. Als we in de voetsporen van de duivel treden, dan krijgen we van hem antwoord. Als we ons houden aan de geboden Gods, dan krijgen we onze antwoorden van God.

Ik heb president J. Reuben Clark een toespraak horen houden aan de Brigham Young Universiteit waarin hij de verschillende soorten tot ons komende openbaring analyseerde. Eerst sprak hij over theofanie (verschijning van God in menselijke gedaante), die hij uitlegde als een gebeuren waarbij de Vader of de Zoon, of beiden, zich in mensengedaante lieten zien of direct tot de mensen spreken. Mozes sprak van aangezicht tot aangezicht met de Heer; Daniël had een theofanie, ofwel persoonlijke verschijning. U weet wel, dat toen de Meester naar Johannes de Doper ging om zich te laten dopen, er vanuit de hemelen een stem sprak, die zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb” (Matteüs 3:17). Toen Paulus tot bekering kwam, ik heb daar al melding van gemaakt, was er ook sprake van een persoonlijke verschijning, en er werd een stem gehoord. Bij de verheerlijking, toen Petrus, Jakobus en Johannes samen met de Meester een hoge berg waren opgegaan waar Mozes en Elias aan hen verschenen, werd ook daar een stem gehoord die vanuit de hemel sprak en zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb” (Matteüs 17:5).

Misschien wel de meest indrukwekkende theofanie in onze tijd, is de verschijning geweest van de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph Smith in het bos.

Nadien zijn er meerdere verschijningen geweest, waarvan er één staat opgetekend in afdeling 110 van de Leer en Verbonden, toen de Heiland verscheen aan Joseph en Oliver.

Mijn hart is vol geloof, voortgesproten uit een eenvoudig getuigenis dat is gekomen toen ik kind was. Samen met mijn vader was ik ergens op een boerderij die niet dicht bij huis lag. Ik hield mijzelf bezig tot mijn vader weer naar huis zou gaan. Aan de andere kant van de afrastering stonden enkele oude schuren, en natuurlijk wil een nieuwsgierige jongen graag weten wat zich daarin bevindt, en ik was nogal avontuurlijk van aard. Ik maakte aanstalten om door de afrastering heen de kruipen, toen ik een stem hoorde die me bij de naam riep en zei: „Ga daar niet naartoe!” Ik draaide me om en keek naar mijn vader om te zien of hij tegen me sprak, maar hij was helemaal achteraan op de akker. Er was niemand te zien. Toen besepte ik, als kind, dat er personen waren die ik niet kon zien, want ik had absoluut zeker een stem gehoord.

Nog een manier waarop we openbaring kunnen ontvangen werd genoemd door de profeet Enos. In het Boek van Mormon staat de navolgende gedenkwaardige uitspraak van hem: „En terwijl ik . . . in de geest streed, ziet, toen kwam de stem des Heren . . . in mijn gemoed.” (Enos 10.)

Met andere woorden, soms horen we de stem des Heren tot ons gemoed komen, en als die komt, heeft die precies dezelfde uitwerking als dat Hij een trompet in onze oren zou doen schallen.

Ik wil graag in alle nederigheid daarvan getuigen. Ik bevond mij op een keer in een situatie waarin ik hulp nodig had. De Heer wist dat ik hulp van node had, want ik was bezig met een belangrijk werk. Ik werd 's ochtends heel vroeg wakker en ik werd gecorrigeerd aan-

gaande iets dat ik heel anders had willen doen, en het werd mij die morgen heel erg duidelijk uit de doeken gedaan, alsof er iemand op de rand van mijn bed zat en me zei wat me te doen stond.

Als leden van de kerk, kunnen wij allemaal persoonlijke openbaring ontvangen door de macht van de heilige Geest. In de begintijd van de kerk heeft de Heer tot de profeet Joseph Smith gezegd: „Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen. Welnu, dit is de Geest van openbaring.” (LV 8:2,3). De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder niet ook openbaringen te ontvangen. De Heilige Geest is een openbaarder.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 347.)

Ik wil parafraseren en die woorden met nadruk van toepassing doen zijn op de heiligen der laatste dagen, en zeggen dat iedere heilige der laatste dagen die is gedoopt en door de officianten de handen heeft opgelegd gekregen om hem te gebieden de heilige Geest te ontvangen, en dan geen openbaring heeft ontvangen van het wezen van de heilige Geest, niet de gave van de heilige Geest heeft ontvangen waarop hij recht heeft. Dat is een heel belangrijke aangelegenheid en ik wil graag wijzen op wat de profeet Joseph Smith over openbaringen heeft gezegd: „Als iemand gelijk door heeft dat de geest van openbaring hem iets duidelijk maakt, zal hij daar de vruchten van plukken. Bijvoorbeeld, als u pure intelligentie in u voelt vloeien, kunt u daarvoor plotselinge gedachtenprikkelers krijgen, waardoor het mogelijk is, als u er actie op onderneemt, dat die gedachten nog dezelfde dag of anders heel spoedig vaste vorm gaan aannemen; dat wil zeggen, die dingen die door de Geest Gods in uw denken werden geïntroduceerd, zullen geschieden, en als u aldus door de

Geest Gods leert en die gaat begrijpen, kunt u in het beginsel van openbaring zozeer groeien dat u volmaakt wordt in Christus Jezus.” (*Leringen van de profheet Joseph Smith*, blz. 158.)

Waarover kunt u openbaring krijgen? Baart het u opzien te horen dat u — leden van de kerk die de heilige Geest hebben ontvangen — openbaring kunt ontvangen? Geen openbaring voor de president van de kerk, niet over hoe de aangelegenheden aan te pakken in de wijk, de ring, of het zendingsgebied waarin u woont; maar iedereen heeft binnen het kader van zijn eigen taakstelling recht op het ontvangen van openbaring door de heilige Geest.

Iedereen heeft het recht van die gaven en voorrechten gebruik te maken bij het werken aan de dingen die hem aangaan; bij de opvoeding van zijn kinderen op de weg die ze moeten gaan; bij zijn zakelijke beslommeringen, of wat anders ook waar hij mee bezig is. Hij heeft er recht op te genieten van de geest van openbaring, recht op de geest van inspiratie tot het doen van het goede, wijs en oordeelkundig te zijn, rechtvaardig en goed, in alles wat hij doet. Ik weet dat dit een waar beginsel is, en ik zou graag willen dat de heiligen der laatste dagen dat bevesten. Welnu, wij allemaal moeten proberen te streven en te luisteren naar de plotselinge ideeën die tot ons komen, en als we daaraan zullen gehoorgeven en het vermogen die influisteringen te horen tot ontwikkeling brengen, kunnen ook wij — wij allemaal — groeien in de geest van openbaring.

Er is nog een andere manier waarop openbaring kan komen, namelijk door dromen. O nee, ik zal heus niet zeggen dat iedere droom die u heeft een directe openbaring is van de Heer, maar ik vrees dat er mensen onder ons zijn die geneigd zijn aan alle dromen voorbij te gaan en te zeggen dat die doelloos zijn. Niette-

min staan de Schriften vol van gebeurtenissen waarbij de Heer door middel van dromen zijn volk leiding gaf.

We zullen eens zien wat Parley P. Pratt hierover heeft gezegd: „Door alle eeuwen en bedelingen heen heeft God door middel van dromen veel belangrijke instructies en waarschuwingen aan de mens laten uitgaan. Als ons bewustzijn en onze zintuigen tot rust zijn gekomen, als onze zenuwen zijn gekalmeerd, en de mens slaapt, hebben de geestelijke zintuigen tot op zekere hoogte vrij spel om te kunnen functioneren, om in gedachten te kunnen terugroepen de verflauwde omtrekken, verwarde en half duidelijke herinneringen uit die hemelse wereld, alsmede die zo dierbare beelden uit hun vroegere staat. Dan zweven de geesten van hun verwanten rondom hen met de grootst mogelijke toegenegenheid, de meest oprechte bezorgdheid. Geest spreekt met geest, gedachten ontmoeten gedachten, de ziel heeft omgang met de ziel, in de opgetogenheid van wederzijdse reine en eeuwige liefde. In die situatie functioneert de geest (en als we onze geest zouden kunnen zien, konden we waarnemen dat die ogen heeft om te zien, oren om te horen, een tong om te spreken, enz.) en kan spreken met de godheid, of gemeenschap hebben met engelen of met de geest van rechtvaardige mensen die tot volmaking zijn gebracht!” Als wij leren niet zo ongekwasteld te zijn dat we voorbijgaan aan die mogelijkheid van het opdoen van indrukken van hen die we niet kunnen zien, dan kunnen ook wij dromen hebben die ons net als een openbaring aanwijzingen kunnen geven.

De openbaringen van God zijn de normen waaraan wij iedere lering toetsen, en als iets niet in overeenstemming is met de openbaringen, dan kunnen we zeker weten dat het geen waarheid is. Ik kom tot u als iemand die zich op-

houdt onder mannen die dichtbij hun hemelse Vader leven. Ik heb zaken naar voren zien brengen voor het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf in hun wekelijkse bijeenkomst, waarover beslissingen zijn genomen die niet gegrond waren op menselijke redenering, maar op een indruk die, nadat de beslissing was genomen, een door de hemel gezonden aanwijzing bleek te zijn geweest ter bescherming en leiding.

Als er een belangrijke beslissing is genomen, is het steeds weer een heel bijzondere gebeurtenis de president van de kerk te horen zeggen: „Broederen, de Heer heeft gesproken.”

Waar wij allemaal naar moeten streven is, zo leven en de geboden des Heren onderhouden, dat Hij onze gebeden kan verhoren. Als wij waardig zullen leven, zal de Heer ons leiden — òf door een persoonlijke verschijning, òf rechtstreeks door zijn stem, òf doordat zijn stem tot ons gemoed komt, òf door indrukken op ons hart en onze ziel. En o, hoe dankbaar moeten wij zijn als de Heer een droom over ons laat komen waarin ons de eeuwigheid wordt geopenbaard of waarin een waarschuwing en aanwijzing uitgaat waar wij ons voordeel mee kunnen doen. Ja, als we zo leven, zal de Heer ons leiden tot zaligmaking en tot ons nut.

Ik wil u in alle nederigheid getuigen dat ik door de stem en de macht van openbaring de kennis en het besef heb gekregen dat God werkelijk bestaat.

Het was de week na een conferentie, en ik was mij aan het voorbereiden op een radiotoespraak over het leven van de Heiland. Ik las nogmaals het verhaal van zijn leven, kruisiging en opstanding door, toen er een getuigenis tot mij kwam, zijn waarachtigheid. Dat was meer dan alleen maar wat stond geschreven op de bladzijde die voor me lag, want in alle waarheid, aanschouw ik het

gebeuren met evenveel zekerheid als dat ik daar in persoon zou zijn geweest. Ik weet dat die dingen komen door de openbaringen van de levende God.

Ik geef u mijn heilig getuigenis dat de kerk op het ogenblik wordt geleid door openbaring. Iedere ziel in de kerk die is gezegend met het ontvangen van de heilige Geest, is bij machte openbaring te ontvangen. Moge God u en mij bijstaan dat we altijd zodanig leven dat de Heer door ons de gebeden van de geloofsgetrouwen kan verhoren. □

*Toespraak gehouden op de Brigham Young
Universiteit op 15 oktober 1952.*

VERTALEN . . . – Vervolg van bladzijde 31

oorspronkelijke tekst dus bij een mensvertaler, die de uiteindelijke verantwoordelijkheid draagt voor het geëigend taalgebruik in zijn eigen taal. Zo'n tweeledige expertise levert ontegenzeggelijk accuratere vertolkingen op.

Maar hoe accuraat zijn die vertalingen nu precies. Een onafhankelijke evaluatie door Sperry Univac Corporation (een computerbedrijf) in juni 1977, heeft een technische accuratesse van 96 procent aangetoond in grammatica, woordgebruik en volledigheid. Als alle systemen werkbaar zijn zal de accuratesse zelfs nog verbeteren. Het instituut zal van start gaan in vijf talen — uit het Engels in het Duits, Frans, Portugees, Spaans en Chinees. Omdat alle vijf vertalingen tegelijkertijd kunnen plaatsvinden, en omdat er na vertaling veel minder tijd hoeft te worden besteed aan nalezen, zal het zo zijn dat een project waarvoor tot nu toe vijf uur moest worden uitgetrokken, nu in twee uur kan worden gedaan. □

